

Bütün bu saldırılara karşı emekçi halkın biriken öfkesini egemenlerin kabusuna dönüştürecek olan, bugün henüz cılız da olsa irili ufaklı yükselen isyan çılgınlıklarının örgütlü bir güce dönüşmesidir. Ekonomik krizin faturasını ödemeyeceğiz diyen işçi ve emekçilerin, kadın cinayetlerinin sorumlusu faşist devlettir diyen kadınların, yaşam alanlarını savunan köylülerin, faşist saldırılara boyun eğmeyen bütün komünist, devrimci demokrat, ilerici yurtsever güçlerin örgütlülüğü, bu saldırılara karşı barikat oluşturacak yegane güçtür.

Yeni Demokrasi

28 MAYIS-11 HAZİRAN 2020 ■ YIL: 3 ■ SAYI: 62 ■ FİYAT: 2 TL ■ ISSN: 2630-5526

gazetesesi

EMEK

S.4

Hâkim Sınıfların 'Sürekli Sömürü' Modeli İzole Üretim Üsleri

İşçinin, insani yetenek ve özelliklerini körelterek onu makinelerin basit bir uzantısı haline getiren artı-değer sistemi işçi sınıfına devrimci olmak dışında insani bir seçenek de bırakmaz. İşçi sınıfı kolektif gücünün farkına vardığı oranda yıkamayacağı hiçbir sınır, tel örgü ve duvar yoktur.

MEŞA AZADİ S.8

Salgının Değiştirmedığı Gerçeklik: Faşizmin Yeminli Kürt Düşmanlığı

AKP-MHP faşist ortaklığının uzunca bir süredir merkezi bir politika olarak sürdürdüğü ve sistemli bir biçime kavuşturduğu şehit düşen gerilla cenazelerine dönük saldırılar söz konusudur. Bu saldırılar; cenazeleri kaçırma, defin işlemlerini engelleme, şehit ailelerine tehdit ve baskı şeklinde boyutlu bir hâl almıştır.

RÜZGÂR EKENLER FIRTINA BIÇEÇEK

10

MAKALE

özgürlük ve adalet
mücadeleyle kazanılacak

12

POLEMİK

smf ve gazete patika'nın
yeni demokrasi ile dansı ve
hediye ettiği "kına"!

20

GENÇLİK

egemenlerin gençlik için
'yeni normal': geleceksizlik

Halkın ve Haklının Sanatçıları: Nazım Hikmet ve Ahmed Arif

"...yazılarım otuz kırk dilde basılır / Türkiye'mde Türkçemle yasak" diyen Nâzım Hikmet 1902'de Selanik'te doğmuştur. Nâzım'ın edebiyata ve şiire olan ilgisi çok küçük yaşlarda başlamıştır.

Gençlik dönemine ait şiirlerinin muhtevası aşk iken o dönemlerde yaşanan İstanbul işgaliyle birlikte aşk şiirlerini yurtsever nitelikte şiirlere bırakmıştır. Bahriye Mektebindeyken mezuniyetine üç ay kala geçirdiği bir hastalık nedeniyle Bahriye'den ayrılarak bir grup arkadaşıyla Anadolu'ya geçmiştir. Ankara Hükümeti'nin görevlendirmesiyle Bolu'da öğretmenlik yapmış, daha sonra ise kısa aralıklarla iki kez Moskova'ya gitmiştir. İlkinde iki yıl kalmıştır. Rusya'da gerçekleştirilen ihtilale tanık olmuştur. Doğu Emekçileri Komünist Üniversitesi KTUV'da ekonomi-politik öğrenimi görmüştür. İkincisi ise "Komünistlik propagandası ve teşkilatlanması yapmak suretiyle hükümet şeklini değiştirmek" suçundan yargılanarak 15 yıl kürek cezasına çarptırıldığı için zorunlu bir göçmenliktir. Bu kez daha önce öğrenci olduğu üniversitede çevirmenlik ve asistanlık yapmıştır. Ceza Yasası'ndaki değişiklik nedeniyle 1928 yılında ülkeye kaçak yollarla girdiği Hopa'da yakalanarak ilk mahpusluk deneyimini yaşamıştır. Kısa bir süre hapishanede kaldıktan sonra serbest bırakılmıştır.

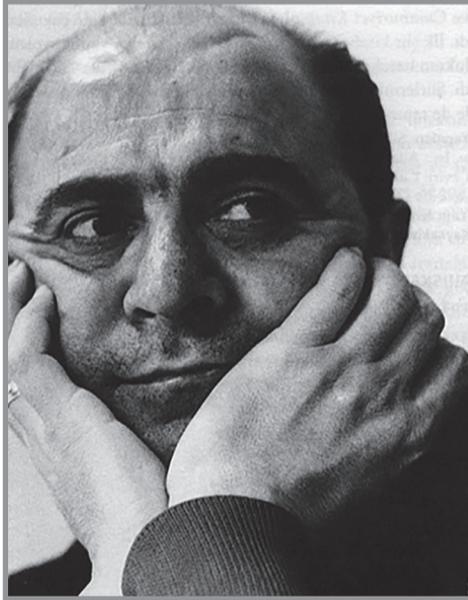
Yaşamının 17 yılını hapishanelerde geçiren Nâzım Hikmet kısa süren bu mahpushane döneminden sonra 1923'ten beri üyesi olduğu TKP'de faaliyet yürütmeye devam etmiştir.

1938 gecesini polislerce gözaltına alınan Nâzım Hikmet Ankara'ya Harp Okulu Komutanlığı Askeri Mahkemesi'ne gönderilmiştir. Kesinlikle beraat edeceğini umduğu bu davadan "Askeri kişileri üstlerine karşı isyana teşvik" suçlamasıyla 15 yıl ağır hapse mahkûm edilmiştir. Yine 1938'de, "Askeri isyana teşvik" ten 20 yıl ağır hapse mahkûm olmuştur. İki cezası birleştirilince 35 yıl tutsa da mahkeme bunu çeşitli gerekçelerle 28 yıl 4 aya indirerek karara bağlamıştır. İstanbul, Ankara, Çankırı, Rize ve Bursa gibi birçok ilde hapishanede kalan Nâzım Hikmet'in şiir yazma tutkusu mahpusluk günlerinde de devam etmiştir. Cebinden eksik etmediği not defterine kavga, aşk ve

dünya görüşüyle ilgili şiirler yazmayı bırakmamıştır.

"NÂZIM HİKMET VATAN HAINLIĞINA DEVAM EDİYOR"

"Soğuk Savaş"ın ilk yıllarında tüm dünyayı kasıp kavuran komünizm dalgası Kore kıyılarına vurmuştur. Kuzey Kore ve Güney Kore arasındaki iç savaş ilk önce ABD ve müttefiklerinin daha sonra da Çin Halk Cumhuriyeti'nin katılımıyla uluslararası bir boyut kazanmıştır. Bütün bunlar olup biterken 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı'na girmemesine rağmen, savaştan ağır etkilenen Türkiye müttefik arayışındadır. 1952 yılında Türkiye NATO'ya girmesi karşılığında Kore'ye asker gönderecektir. Nâzım,

bunun üzerine "Kore'de yağmur mu yağıyor?/Dinecek./Ya defolup gideceksiniz,/ya denize dökcekler sizi" dizelerinin yer aldığı "Nereye Gidiyorsun Ahmet" isimli şiirini kaleme alarak TC'nin müttefik aramasını eleştirmiştir. Bu şiir üzerine vatan haini ilan edilen Nâzım "Amerikan emperyalizminin yarı sömürgesiyiz, dedi Hikmet/Nâzım Hikmet vatan hainliğine devam ediyor hâlâ." dizelerinin yer aldığı şiiriyle verilen bu kararın haksızlığını dile getirmiştir.

YAŞAMI VE KAVGASIYLA AHMED ARİF

*Tükür yüzüne celladın,
Fırsatçının, fesatçının, hayının...
Dayan kitap ile
Dayan iş ile.
Tırnak ile dış ile
Umut ile sevda ile düş ile*

Dayan rüsva etme beni.

Toplumsal Gerçekçi 1940 kuşağının son temsilcisi olan Ahmed Arif 1927'de Amed'de doğmuştur. Doğu büyüdüğü coğrafyanın kültürünü benimseyerek hayatına şekil veren ünlü şair Kürtçe, Zazaca ve Arapça'yı çok iyi bilmekteydi. Ankara Üniversitesi'nde Felsefe bölümündeyken komünizmle tanışmıştır. Burada faaliyet yürütmeye başlayan Ahmed Arif, İtalyan Komünist Önder Palmiro Togliatti'nin katledilişine ithafen bir şiir yazmıştır. Yazdığı şiir polisin eline geçmiştir. Şair yoldaşları Mehmet Kemal ve Enver Gökçe'yle gözaltına alınarak işkenceye maruz kalmışlardır. Sorgulanmalarının ardından

tutuklanmışlardır. Hapishane günleri bittikten sonra "gizli örgüt kurma" iddiasıyla tekrar hakkında dava açılmış ve ikinci kez mahpus olmuştur.

Her anlamda keskin ve net olan Ahmed Arif, defalarca işkence görmüş, polis tarafından sürekli takip edilmiş, defalarca faşistlerin hedefi olmuştur. İki kez tutuklanan şair, bu sebeple öğrenimini tamamlayamamıştır. İşkenceler ve baskılar altında dik durmayı başarmıştır. Hapishanede herkesten farklı olarak çeyrek ekmeğe verilen Ahmed Arif, bu ekmeği bile yiyemeyecek kadar hasta düşmüştür. Sadece su içebilecek durumda olan şaire bu dönemde hiçbir tıbbi yardımda bulunulmadığı gibi işkenceler de son bulmamıştır. Her mahkeme sabahı yaşadığı işkenceyi şu sözlerle anlatmıştır: "Beni her mahkeme sabahı anadan doğma

soyar, giysilerimi didik didik ederlerdi."

Hapishaneden çıkınca Ankara'ya yerleşerek Ankara'daki gazeteler ve dergilerde teknik işlerle uğraşarak yaşamını kazanmaya çalışmıştır. 8 aylık bir sürgün süreci de atlatan Ahmed Arif, tüm kamu haklarından men edilmiştir. Ahmed Arif, yaşamının son günlerinde bulunduğu hastaneden doğduğu topraklara özlemine şöyle dile getirmiştir:

"Ben buralarda, bu hastanelerde, bu topraklarda değil; gene oralarda, Dicle kıyısında bir çadırda ölmek isterim. O kadar güzel ağıt yakar ki o kadınlar... Hiçbir müzik o kadar dokunaklı olamaz..."

Bütün bir ömrünü kavgası ve sevdası için harcayan Ahmed Arif, 2 Haziran 1991'de hayatını kaybetmiştir.

SANATA VE SANATÇIYA YÖNELİK SALDIRILAR

İki usta şairin yaşamlarına ve mücadelelerine baktığımızda üzerinden seneler geçmesine karşın günümüzde halkın sanata ve sanatçısına yönelik zulüm ve baskının değişmediğini görüyoruz. Yazdıkları yazılar, söyledikleri ezgiler, çizdikleri resimler için hapishanede olan sanatçı sayısı günümüzde de yadsınamayacak bir yerde durmaktadır.

Faşizm, geçen zamana rağmen kendi sanatını ve sanatçısını yaratma kaygısından vazgeçmemiştir. Kendi boyunduruğu altına girmeyi reddedenleri hapishaneye atmakta, açlık grevlerinde ölüme terk etmekte ya da tehditlere maruz bırakmaktadır. Asılan Pir Sultan, derisi yüzülen Seyyid Nesimi, yakılan Hasret Gültekin, zindanlarda direnen Yılmaz Güney, dağ başında katledilen Sabahattin Ali ve daha niceleri faşizmin ve devletin sanatçısını olmayı reddedip halkın sanatçısını olmayı tercih etmişlerdir. Zira halkın hafızasından silinmeyen bu isimler direniş ve mücadele ile geçen ömürler olmuştur. Yaşadığımız coğrafyanın aydınlık yüzü olan, emekten-ezilenen yana tavır geliştiren sanatçıların hafızamızda diri kalmalarının temeli de buna dayanmaktadır. Mücadeleleri, direnişleri bugünün sanat-sanatçı kimliğine yol göstermeye devam etmektedir.

Bir Yeni Demokrasi Okuru

Kriz Durumundan "Normalleşme" Sürecine Geçişin Sancıları

Korona salgınının dünyayı felç ettiği 2020'nin ilk beş ayında alınan önlemler, yapılan müdahaleler birçok ülkede kademeli olarak ve bir dizi başka tedbirler alınarak gevşetilmeye başlandı. Tüm dünyada bütün devlet mekanizmaları, sürecin en başından itibaren, işçi ve emekçileri değil, doğası gereği sermayedarları, kapitalistleri ve tekelleri düşünmüş, onların en az zarar görmesi için tedbirler almış, bugün bu tedbirleri gevşetme sürecinde de öncelikli olarak bu kesimin çıkarlarına dayalı bir uygulamalar serisine yönelmiştir. Korona salgınına içine alan son iki aylık süreçte dünyanın en zengin 25 kişisinin, salgına rağmen servetlerinin toplam 255 milyar dolar artması ise bu tablonun en açık göstergesi olmuştur.

Ülkemizde de durum farklı değildir. Hemen her gündemi maniple ederek kendi lehine çevirmeye çalışan egemen sınıflar, pandemi sürecini de ustaca kullanarak yaptıkları her şeyin üzerini örtmeye çalışmaktadır. Geç alınan önlemleri abartarak, ellerinde her türlü malzemenin fazlasıyla olduğu ve dolayısıyla dünyanın en iyi önlem alan ülkesi oldukları propagandası yapmaları bunun en çarpıcı örneklerindedir. Öyle ki; kendi sağlık personeli yeterli maske bulamazken, hastalara solunum cihazları yetmezken, birçok ülkeye yardım tırları gönderilmesi bile, TC açısından tüyler ürperten bir vahametinin göstergesidir. Diğer ülkelerin bu yardım tırlarıyla dalga geçen açıklamaları bunun en canlı örneğidir.

NORMALLEŞME Mİ DEDİNİZ?

Henüz Korona salgını tam anlamıyla kontrol altına alınmadan, normalleşme sürecine geçileceğine dair açıklamalar peşi sıra gelmeye başladı. Bayram sonrasında her şeyin düzeleceği, hayatın normale döneceği açıklamalarını hangi bilimsel verilere dayanarak yaptıklarını bilmiyoruz ancak bildiğimiz bir şey var ki; normalleşme denilen sürecin faturası yine işçi ve emekçilere kesilecektir. Sürecin ilk gününden bugüne kadar, tedbir denilen şeyin, aslında yeni saldırı

dalgalarını beraberinde getirdiği çok açıktır. Tedbirlere yoğunlaşma en alt düzeyde olurken, demokrasi ve hak alma mücadelesine, kazanılmış haklara azgınca, durmadan saldırı ise en üst düzeyde yaşanmıştır.

Dersim'den Amed'e birçok alanda askeri operasyonlar durmazken, diğer taraftan HDP'li Belediyelere yönelik kayyum saldırısı bu süreçte de hız kesmeden devam etmiştir. HDP'nin kazandığı 65 belediyenin altı başkanına "KHK" gerekçesiyle mazbata vermeyen egemenler, son olarak beş belediyeye kayyum atanmasıyla birlikte toplamda 45 belediyeye de kayyum atamıştır.

Normalleşmenin diğer ayağını, gözaltı ve tutuklama saldırıları oluşturmaktadır. Kayyum protestolarından, İbrahim Gökçek'in cenazesine, 1 Mayıs eylemlerine katılanlara kadar birçok kişi işkenceyle gözaltına alınmış, bir kısmı ise tutuklanmıştır. Yine bu süreçte İçişleri Bakanı SS'in, hakkında tutuklama kararı olan bir çete lideriyle görüşmesini, görüşmeden sonra bu çetecilerin devrimci, demokrat ilericiilere tehdit, hakaretlerle saldırdığını, bu saldırıların fiziki olarak da hayata geçirileceğini deşifre eden Taylan Kulaçoğlu ve gazeteci Hakan Gülseven gözaltına alınmış, Kulaçoğlu tutuklanmıştır. Bütün bu saldırı ve tutuklamalar, muhalif olana, yaptıkları pislikleri deşifre edenlere yönelik tahammülsüzlüğün bir göstergesidir. Diğer yandan televizyon kanallarından kaç kişiyi öldüreceklerini, hazırlık yaptıklarını, listeler hazırladıklarını söyleyen yandaş kalemler ve holiganlar ve aydın ve sanatçılara "JITEM" hesaplarından tehditler savuranlar hakkında ise kendilerince "normal süreçler" işletilmektedir.

Tutuklamalar ve gözaltılar son hız sürerken, diğer yandan hapishanelerdeki devrimci tutsaklar ve hasta tutsaklar ölüme terk edilmektedir. Bir süre önce beyin kanaması geçiren ve yaşamı tehlike altında bulunan tutsak partizan İsmail Yılmaz serbest bırakılmazken, ölüm sınırına kadar serbest bırakılmayan Sabri Kaya ise serbest kaldığı gün yaşamını yitirmiştir. Aynı durumda olan onlarca tutsak hala hapishanelerde

bulunmaktadır. Diğer yandan Halkın Hukuk Bürosu avukatlarından Ebru Timtik ve Aytaç Ünsal ve diğer tutuklular Didem Akman ve Özgür Karakaya ise ölüm oruçlarına devam etmekte, adil yargılanma taleplerini dile getirmektedirler.

Bu süreçte hız kesmeyen "normalleşme" hallerinden biri de, doğaya, çevreye zarar veren, tahrip eden yeni HES'lerin, Taş Ocakları vb.lerinin kurulma çalışmalarıdır. Sokağa çıkma yasakları, eylem yasaklarını fırsat bilen "doğa katilleri" devletin ve kolluk güçlerinin tam desteğini alarak bu çalışmalarına hız vermiştir.

Sokağa çıkma yasaklarının sürdüğü günlerde, polisin, bekçilerin şiddet olayları da artmıştır. Hükümetin paralı güçleri olan bekçiler, sokakta gördükleri çocuklar ve kadınlar dahil herkese saldırmakta, işkence ederek gözaltına almaktadır. Irkçılığın ve faşist saldırıların tırmandırıldığı son süreçlerde, bekçi ve polislerin halka uyguladığı şiddet de her zamanki gibi makulleştirilmekte, münferit vakalar olarak halka sunulmaktadır. Oysa artık polis-bekçi şiddeti sıradan, rutin ve sürekli bir hal almıştır.

KLİKLER ARASI ÇELİŞKİLER DERİNLEŞİYOR!

Korona salgını öncesi var olan ekonomik ve siyasi kriz, bu süreçte iyice belirginleşmiş, hükümet içinde ve dışında, TSK içinde ve hükümete yakın olan ve pay kapmaya çalışan cemaatler arasında ciddi çatışmalara yol açmıştır. Daha önce Süleyman Soylu'nun istifasıyla başlayan süreç, Bülent Arınç'ın Sevda Noyan'ın açıklamalarına tepkisi ve camilerde sürekli ezan okutulması üzerine getirdiği eleştirilerle devam eden AKP içindeki tartışmaları boyutlandırmıştır. Bu süreçte Korona salgını öncesi kurulan Ali Babacan ve Ahmet Davutoğlu'nun partilerinin biraz daha kendini hissettirmesiyle daha da tırmanacak, AKP içinde yeni çatlıklar oluşturacaktır.

Bir diğer klikler arası çatışma ise TSK içinde yaşanmaktadır. 15 Temmuz darbe girişiminin ardından tasfiye edilen cemaatçilerin yerine yenileri atanmış, bu süreçte "Beka Sorunu" adı altında diğer kliklerle de bir ittifaka gidilmişti. Ancak klikler arası

bu ittifak, yavaş yavaş çatırdamaya başlamıştır. Geçtiğimiz günlerde Deniz Kuvvetleri Kurmay Başkanı iken hakkında soruşturma başlatılıp "Genelkurmay emrine çekilen" Tümamiral Cihat Yayıcı'nın istifa etmesinin /ettirilmesinin nedenleri üzerine birçok görüş ve senaryo dillendirilmiştir. Milli Savunma Bakanı Hulusi Akar'ın bu istifa ve soruşturmanın sorumlusu olduğu, aralarında ciddi çatışmaların olduğu belirtilmektedir. Bu çatışmaların bundan sonraki süreçlerde de süreceğine dair şüphe yoktur.

Çeşitli boyutlarda yansıyan bu klik dalaşının gölgesinde yok sayılmaya çalışılan gerçekliğin en başında kuşkusuz ekonomik kriz gelmektedir. Ekonomistlerin verilerine göre dünya, on yıl boyunca sürececek bir ekonomik krizin arifesindedir. Ülkemizde de korona öncesi zaten var olan ve sonrasında daha da derinleşen krizin etkileri yaşamın her ayrıntısında yavaş yavaş kendisini göstermeye başlamıştır. Korona günlerinde bir avuç sermayedarın büyümesinin aksine TOBB verilerine göre iflas eden küçük ölçekli işletme sayısında % 31'lik artış olmuştur. Yine korona günlerinde yeniden gündeme gelen intiharlar, işsizlik sayısındaki artış vs. Krizin etkilerinin ciddi boyutlarda hissedileceğinin sinyallerini vermeye başlamıştır. Korona salgını sonrası normalleşme çığırkanlığı atan egemenlerin yukarıda saydığımız tüm "normal" saldırılarının hedefinde krizini derinleştirecek olan öfkeye tedbir amacı taşıdığı ortadadır.

Bütün bu saldırılara karşı emekçi halkın biriken öfkesini egemenlerin kabusuna dönüştürecek olan, bugün henüz cılız da olsa irili ufaklı yükselen isyan çığlıklarının örgütlü bir güce dönüşmesidir. Ekonomik krizin faturasını ödemeyeceğiz diyen işçi ve emekçilerin, kadın cınayetlerinin sorumlusu faşist devlettir diyen kadınların, yaşam alanlarını savunan köylülerin, faşist saldırılara boyun eğmeyen bütün komünist, devrimci demokrat, ilerici yurtsever güçlerin örgütlülüğü, bu saldırılara karşı barikat oluşturacak yegane güçtür.

Hâkim Sınıfların 'Sürekli Sömürü' Modeli: İzole Üretim Üsleri

Salgın sürecinin derinleştirdiği krizde işçi ve emekçiler daha çok yoksullaşırken egemenler patronlara teşvikler sunmaya, işçilerin ölümü pahasına üretimi sürdürmeye devam etmiştir. Tüm bunlar salgının sınıfsal niteliğini keskinleştirmiş, binlerce işçi koronavirüse yakalanmasına rağmen çalışmaya zorlanmış artık koronavirüs işçiler açısından sınıf hastalığına, bir 'meslek' hastalığına dönüştürülmüştür. Egemenler bir yandan işçileri üretime zorlarken diğer yandan bu durumu da fırsata çevirerek salgın gibi olağanüstü koşullarda kârlarını garanti altına almak için işe koyulmuşlardır.

SERMAYENİN DÜSTURU: ARTI-DEĞER

Salgın koşullarının tüm dünyada üretimi, meta ve sermaye ihracını ciddi oranda duraklatması hâkim sınıflar açısından "bilinçaltılarındaki" üretim modellerini hayata geçirme fırsatına dönüştürülmüştür. İşçi sınıfının hâkim sınıflar açısından artı-değer üreten bir 'makeden' başka bir anlam ifade etmediği hayata geçirilmeye çalışılan üretim modelleriyle bir kez daha ortaya serilmiştir. Salgın koşullarında üretimin aksamasıyla birlikte MÜSİAD'ın "izole üretim üsleri" projesini hayata geçirmeye başlaması bunun en çarpıcı kanıtlarından biri olmuştur.

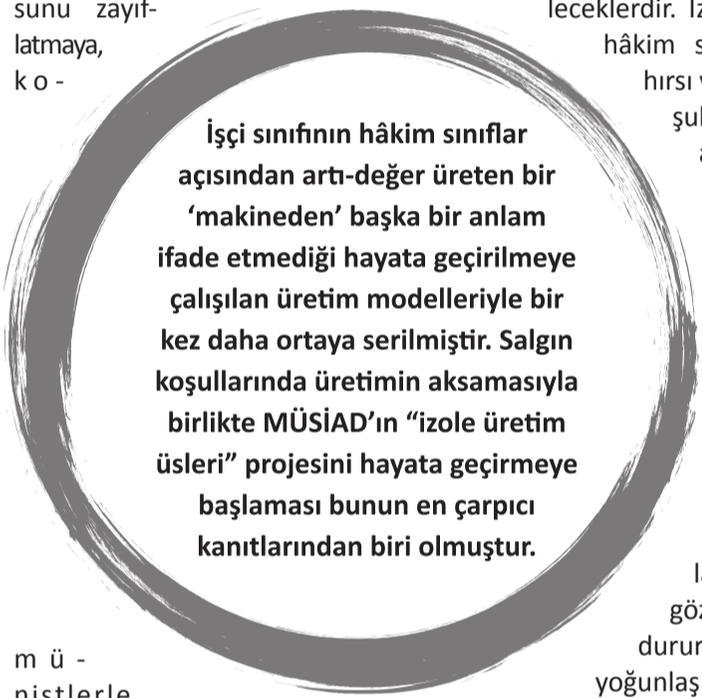
İZOLE ÜRETİM ÜSSÜ NEDİR?

İzole üretim üsleri dünyadan kopuk ve giriş çıkışların izne tabi olduğu,

hiçbir olağanüstü durumdan etkilenmeyeceği öne sürülen bir çalışma kampıdır. İşçilerin aileleriyle birlikte bu kamplarda yaşaması planlanmaktadır. 1000 ailenin ve yaklaşık 4.500 kişinin yaşayabileceği bir kamp alanı tasarlanmaktadır. Burjuva basın tiyatro, sinema, mağazalar, okullar, sağlık, spor diye süsleyip öve öve bitiremediği izole üretim üsleri bizlere F tipi hapishanelerin açılmak istendiği süreçte burjuva basının yine F tiplerini "dubleks tarzında, özel banyo-tuvaleti, spor alanları, atölyeleri, rehabilitasyon merkezi olan kampüs" olarak sunduğu gerçeğini hatırlattı. Oysa ki F tipleri tutsaklara karşı tecrit, hastalık ve ölüm dayatmasıydı; tecritin koyulaştırılması ve tutsakların "ehlileştirilmesi" temel amaçtı. "İnsan toplumsal bir varlıktır" diyordu Marks. Şu an ki izole üretim üsleri işçiyi yalnızca üretimde değil yaşam alanı, sosyal ilişkiler, kültürel ihtiyaçlar açısından da tecrit etmeyi, sermaye için ehliileştirmeyi ve işçileri her bakımdan robotvari bir canlıya dönüştürmeyi hedefliyor.

İnşası tamamlanan ilk izole üretim üssünün Tekirdağ'da 15 Haziran'da devreye alınması planlanıyor. Planlanan toplam üs sayısı şimdilik dört adet olarak ifade ediliyor. İstanbul Hadımköy'de kurulacak 2. üretim üssünün ardından Türkiye'nin güneyinde Hassa'da 3. bölge ve son olarak da Karadeniz'de 4. bölge kurulması planlanıyor. Nasıl ki F tipi hapishaneler yalnızca tutsak etmenin ötesinde

işçi sınıfının iktidarı alma mücadelesini yürütenleri yıpratma, yalnızlaştırma, yığınlaşma düşürme amaçlarını taşıyorsa izole üretim üsleri de hâkim sınıflar açısından üretimin sürekliliğinden çok daha fazla şeyi ifade ediyor ve içinde barındırıyor. Birincisi, komünistlerin "işçi sınıfına dışarıdan bilinç taşıma" olgusunu zayıflatmaya, ko -

m ü - nistlerle işçilerin bağ kurma olasılığını minimum düzeye indirmeye çalışıyor. İkincisi, işçileri hem yaşam hem çalışma alanı anlamında her türlü hak gaspına daha da açık hale getirmeyi amaçlıyor. Üçüncüsü, yasal anlamda sendikalaşmanın ve yetki almanın mevcut durumda bile zor olduğunu düşünürsek izole üretim üslerinde yine bu hakkın gasp edileceği, sendikalaşma olsa bile zaten adı üzerinde 'süreklileştirilmiş' üretim üslerinde grev hakkının gaspının buna sınırlanarak meşrulaştırılmak isteneceği ortadadır. Sendikalaşmanın pasif bir üyelikten ileri gidemeyeceği ortadadır. Sendikalaşmanın ötesinde ise işçileri izole ederek toplumu etkileme, toplumsal süreçlere etki etme misyonu da zayıflatılmak isteniyor.

SERMAYE SÖMÜRÜDE SINIR TANIMİYOR BİZ DE MÜCADELEDE SINIR TANIMAYALIM

Hâkim sınıfların sömürü sınırlarını daraltmak ve ortadan kaldırmak işçi sı-

nının mücadelesini geliştirmek ve yaymakla ilintilidir. Bugün henüz hayata geçirilen ve az sayıda bulunan izole üretim üsleri gelecekte olağanlaşabilir. Bizimki gibi yarı sömürge ülkelerde emperyalistlerin uzantısı komprador sınıflar, uygulamaya koyulan üretim modellerini faşist baskı ve zorbalıkla hayata geçirmeye yöne-

leceklerdir. İzole üretim üsleri, hâkim sınıfların aşırı kâr hırsı ve kârlarını her koşulda garanti altına alma isteğinden ileri gelen aynı zamanda işçi sınıfının sınıfsal rolünü sınırlamayı amaçlayan bir uygulamadır.

İzole üretim üslerinin ülkemizde bir başlangıç olduğunu göz önünde bulundururken bu girişime yoğunlaşmak gerektiğini de gözden kaçırmamalıyız. Hâ-

kim sınıflar tüm araçlarıyla saldırıyor, sömürüyor ve yaşamlarımızı yok sayıyorsa bizlerin de buna karşılık işçi sınıfının öncü misyonunu kuşanarak örgütlenmeyi, sömürü düzenine karşı mücadeleyi büyütme görevini önümüze koymalıyız. Bizlerin "sürekli üretim" adına insanca yaşam hakkımızı ve olanağımızı gasp edecek olan izole üretim üslerini inşa edecek olan da yine işçileridir. Emek her şeyi üretendir; bir sınıf olarak örgütlü-devrimci bilinci kuşanmadığında kendini prangalayan ve sınıfının sömürüsüne binalar ve makineler üreten de yine işçilerdir. İşçinin, insani yetenek ve özelliklerini körelterek onu makinelerin basit bir uzantısı haline getiren artı-değer sistemi işçi sınıfına devrimci olmak dışında insani bir seçenek de bırakmaz. İşçi sınıfı kolektif gücünün farkına vardığı oranda yıkamayacağı hiçbir sınır, tel örgü ve duvar yoktur. Bu saldırılara son vermenin yolu sınıf bilincini kuşanmaktan, sınıf düşmanlarını tanıtmaktan ve devrimci mücadeleden geçektir. İşçi sınıfının büyük ustası Karl Marx'ın dediği gibi "işçi sınıfı ya devrimcidir ya hiçbir şey!"

İstanbul'da yaşayanların yüzde 47'sinin düzenli geliri yok

HABER MERKEZİ- İBB'nin yaptığı araştırmaya göre, İstanbul'daki hanelerin yüzde 47.3'ünün düzenli bir geliri yok. Yüzde 70.6'sı bankalara borçlu. Yüzde 92'si et yiyemiyor.

İstanbul Büyükşehir Belediyesi'nin nisan ayında sosyal yardım başvurusu yapan ve aylık geliri 2 bin 500 liranın altında olan 1228 haneyle yaptığı araştırma, kentteki yoksulluğu gözler önüne serdi. Araştırmaya göre, İstanbul'da yaşayanların yarısı sigortasız, 10 kişiden yedisinin bankaya borcu var.

10 kişiden dokuzu haftada iki kere

et, tavuk veya balık yiyemiyor, eski-miş mobilyasını değiştiremiyor, istediği zaman yeni kıyafet alamıyor, evini yeterince ısıtamıyor, 1000 lira tutarında beklenmedik bir harcamayı borçlanmadan yapamıyor.

2 aydır maaş alamayan 400 işçi 'ücretsiz izne' çıkarıldı: İŞKUR ödeme yapmadı

HABER MERKEZİ- Hacettepe Üniversitesi'nin yemekhane, kafeterya, kantin ve yurtlarında sözleşmeli çalışan 400'e yakın işçi 2 aydır maaşlarını alamıyor, aynı zamanda

"ücretsiz izne" çıkarılan işçilere asgari ücretin altındaki "kısa çalışma ödeneği" dahi verilmedi.

Sosyal medyada seslerini duyurmaya çalışan işçiler, yaklaşık 2 aydır ne maaş ne de işsizlik ödeneği alabiliyor. Üniversiteye bağlı İktisadi İşletmeler adlı şirkette çalışan işçiler, kısa çalışma ödeneği başvurularının İŞKUR tarafından onaylandığını, ancak hâla ödenmediğini belirtiyor.

Salgın küçük esnafı vurdu: TOBB'un verilerine göre kapanan şahıs şirketi yüzde 31 arttı

HABER MERKEZİ- Koronavirüs salgını ve getirilen yasaklar küçük esnaflarda ciddi boyutlu kapanmalara yol açıyor. İflas ve kapanmalar özellikle lokanta gibi küçük işletmelerde gözlemlendi. Devletin ekonomik destek paketleri büyük sermayeyi korumaya odaklanırken birçok küçük işletme ise kaderine terk edildi.

Türkiye Odalar ve Borsalar Birliği (TOBB) salgının etkilerinin derinleştiği nisan ayına ilişkin kurulan ve kapanan şirket istatistiklerini

yayımladı. Buna göre geçen yıl nisan ayında 6 bin 789 şirket kurulurken bu

sayı bu yılın nisan ayında 2 bin 878'e düştü. Bir yıldaki azalma yüzde 57

olarak kaydedildi.

Açılan ve kapanan şirket istatistiklerine mercek tutulduğunda özellikle küçük ölçekli şahıs şirketlerinin salgına dayanmadığı gözlemlendi. Geçen yıl nisan ayında 1828 şahıs şirketi kurulurken 1265'i kapanmıştı. Buna karşın bu yıl sayılar tersine döndü. 888 şahıs şirketinin kurulduğu nisan ayında 1663 şahıs şirketi kapandı. İlgili dönemde kurulan şahıs şirketi sayısı yüzde 51 azalırken kapanan şahıs şirketi sayısı yüzde 31 arttı.

Çiğ etkisi: Pandemiyle beraber işsiz sayısı 16 milyonu buldu

HABER MERKEZİ- İktisatçı Mustafa Sönmez'in katkısıyla hazırlanan 'Sanayinin Sorunları' bültenine göre Covid-19'un etkisiyle Türkiye'de işsiz sayısı 16 milyonu buldu. Bültenine göre sanayide de büyük gerileme yaşandı.

TMMOB Makina Mühendisleri Odası tarafından yayımlanan 'Sanayinin Sorunları' bültenine göre Covid-19'un etkisiyle Türkiye'de işsiz sayısı 16 milyonu buldu.

Ekonomik daralmanın ürkütücü boyutları, sonuçlarını artan işsizlik ve iş kayıplarına yansıtıyor. Kısa çalışma, işsizlik ve ücretsiz izin ödeneklerine başvuranlar ile istihdamda olup sokağa çıkması yasaklanan 65+ ile 15-17 yaş çalışanlar, kayıt dışı istihdamdan işsiz kalanlar dikkate alındığında, işsiz sayısının 16 milyonu bulunduğu söylenebilir. Bu işsiz kitlenin ancak dörtte birine asgari ücret dolayında ve 3 aylık destek sağlanabiliyor, geri kalan dörtte üçlük kesim herhangi bir sosyal korumadan yoksun durumda.

800'den fazla ürüne ek gümrük vergisi

HABER MERKEZİ- 800'den fazla ürüne ilave gümrük vergisi getirildi. İlave vergi getirilen ürünler arasında tarım makineleri de yer alıyor.

İlave gümrük vergisi 30 Eylül 2020'ye kadar yüzde 30'a varan oranlarda, 1 Ekim 2020'den itibaren ise 10 puana kadar daha düşük oranlarda uygulanacak.

İlave gümrük vergisi getirilen bazı ürünler şöyle; iş

makineleri, vinçler, tarım makineleri, bazı demir-çelik ürünleri, kontak lens, mermer, granit, televizyon alıcı cihaz-

ları, yarı mamul deri ürünler ile bazı otomobil yedek parçaları.

Kararın, yeni tip koronavirüs (Covid-19) salgınının ekonomi üstündeki olumsuz etkilerini azaltmak ve yerli sanayiye ithalat baskısına karşı korumak amacıyla alındığı öne sürüldü.

Sokağa çıkma yasağı bahanesiyle dört bir yanda polis terörü

HABER MERKEZİ- Ülkenin birçok şehrinde halk sokağa çıkma yasakları bahane edilerek kapısının önünde, bahçede bulunduğu ya da ekmek almaya çıktığı için polis terörüne maruz kaldı. Çorlu, Keşan, Kadıköy, Eyüp, Zeytinburnu, Cizre, Nusaybin ve Sultanbeyli’de polisin halka şiddet görüntülerinin ortaya çıkmasının ardından dört bir yandan polis terörü haberleri gelmeye başladı.

Sultanbeyli’de izin belgesi olmadan sokağa çıktıkları gerekçesiyle iki kişinin bekçi ve polisler tarafından darp edilip, ters kelepçelenerek gözaltına alınması görüntülere yansdı.

Edirne Keşan’da bir kişiyi darp ederek ters kelepçeleyen polisler, aralarında çocukların da olduğu tepki gösteren halka biber gazı sıktı.

Zeytinburnu’da sokağa çıkma yasağına uymadıkları gerekçesiyle iki çocuk polisler tarafından ters kelepçe yapılarak darp edildi.

Kadıköy’de sokağa çıkma kısıtlamasında çalışan bir motorlu kurye, 3 polis tarafından küfre ve şiddete maruz bırakıldı. Polis, kendilerine itiraz eden motokuryeye “Ben kanunum” diyerek saldırdı.

Çorlu’da bir aileye joplarla saldıran polisler, olay anını kameraya alan kişinin evine zorla girerek görüntüyü telefonda silmek istedi.

Mardin’in Nusaybin ilçesine bağlı Abdulkadirpaşa Mahallesi’ne zırhlı araçla gelen polis, zorla kapısını açtırdıkları bir evdeki genç kadını gözaltına almak istedi. Akşam saatlerinde bir grup çocuğun ‘karakola torpil attığını’ iddia eden polis, mahalledeki Güler Sokak’a girerek insanları kovalamaya başladı. Sokakta bulunan çocuklar evlerine kaçışırken mahalledeki insanlar da kapılarını kilitledi. Polisler, bir ailenin kilitli kapısını tekme attı, ev sahibini kapıyı kırmakla tehdit etti.

Şırnak Cizre’de iki polis, bir kişiyi yere yatırdıktan sonra yumruk attı. Polis saldırısına uğrayan kişi zırhlı araca bindirilip emniyete götürüldü, gözaltına alındı. Polisler daha sonra dört tane akrep tipi zırhlı araçla ve onlarca polisle birlikte mahalleyi terörize etmeye devam ettiler.

Baran Tursun Vakfı Başkanı Mehmet Tursun, “Dur ihtarına uymadığı” gerekçesiyle 2007’den bu yana 403 kişinin polisin açtığı ateş sonrası hayatını kaybettiğini söyledi. Tursun, olaylar-

da ‘yetkili kişileri’ aklayan açıklamalarla başlayan sürecin, medya ve yarğının katkısıyla failleri de aklayan bir sürece evrildiğini ifade etti.

ALİ HEMDAN CİNAYETİ: POLİS SENDELEMİŞ, HEMDAN DUR İHTARINA UYDUĞU HALDE VURULMUŞ

Suriyeli sığınmacı Ali El Hemdan’ın (18) Adana’da polis tarafından öldürülmesi ile ilgili polis memuru Fatih Karaca hakkında “kasten insan öldürme” suçundan dava açıldı. Kamera görüntüsü “sendeledim” diyen polis memurunu yalanladı. İddianameye

göre kovalamaca olmadı, polis mermiyi namluya, Hemdan yüzünü ona dönükten sonra sürdü. Polis memuru Fatih Karaca’nın savunmasının gerçeği yansıtmadığının ortaya çıktığını belirten Avukat Tugay Bek, dava dosyasında yer alan Adana Kriminal Polis Laboratuvarının sunduğu raporlarla sanık polisin aklanmaya çalışıldığını ifade etti.

Polisin kalbinden vurması sonucu yaşamını yitiren 18 yaşındaki Suriyeli Ali El Hemdan’ın ailesine 7 yıl sonra TC tarafından vatandaşlık verildi. Hemdan ailesinin yaşadığı mahalledekiler, bununla olayın üstünün örtülmek istendiğini belirtti.

Komünist Önder İbrahim Kaypakkaya Katledilişinin 47. Yılında Anıldı

HABER MERKEZİ- Katledilişinin 47. yılında komünist önder İbrahim Kaypakkaya Partizan tarafından Avrupa ve Türkiye'nin birçok bölgesinde düzenlenen çeşitli eylem ve etkinliklerle anıldı.

çalışması yürüten Partizan okurları polis tarafından gözaltına alınırken, Ankara'da da 18 Mayıs çalışması yürüten Partizan okurları ve devrimcilerle yönelik gözaltı saldırısı yaşandı.

Partizan ve Yeni Demokrat Gençlik okurları tarafından **İstanbul'un Okmeydanı, Avcılar, Esenyurt, Maltepe, Gülsuyu, Kadıköy, Kartal, Sarıgazi, 1 Mayıs Mahallesi, Ümraniye ve Nurtepe bölgelerine komünist önder İbrahim Kaypakkaya'nın katledilişinin 47. yılı vesilesiyle pankart, afiş ve sticker çalışmaları yapıldı.**

Partizan okurları tarafından komünist önder İbrahim Kaypakkaya'nın katledilişinin 47. vesilesiyle **İzmir ve Ankara'da** da pankart ve afiş çalışmaları yapıldı. **Dersim'de** 18 Mayıs

zamanda Halk Savaşı, ülkenin sosyo-ekonomik yapısı, kır-şehir diyalektiği, Kaypakkaya'nın 5 temel belgesi ve 11 ilkesine ve son süreçte yaşanan sağ tasfiyecilerle dair merak edilen soruları cevaplandırdı. Partizan temsilcisi aynı zamanda Halk Savaşı, ülkenin sosyo-ekonomik yapısı, kır-şehir diyalektiği, Kaypakkaya'nın 5 temel belgesi ve 11 ilkesine ve son süreçte yaşanan sağ tasfiyecilerle dair merak edilen soruları cevaplandırdı.

Yoğun bir ilgiyle takip edilen panelin ardından etkinlik, Grup İsyan Ateşi, Nisan Güneşi Müzik Topluluğu ve Pınar Aydınlar'ın ezgileri sona erdi.

İngiltere/Londra: Woodgreen Kütüphanesi önünde "İbrahim

Kaypakkaya Beynimizde Bilinç, Bileğimizde Güç, Yüreğimizde Cesaretir" pankartı açan Partizan okurları eylemde sık sık "Önderimiz İbrahim, İbrahim Kaypakkaya" sloganı attı.

Almanya/Nürnberg: Anma etkinliği, Kaypakkaya şahsında Türkiye ve T. Kürdistanı'nda ölümsüzleşen Mayıs şehitleri anısına saygı duruşuyla başlatıldı. Alman ve Türkiyeli devrimci kesimlerin de katılarak desteklediği anma etkinliğinde Kızıl Bayrak, MLKP Nürnberg ve Yazar Metin Ayçiçek birer konuşma gerçekleştirerek Kaypakkaya'yı andılar.

Belçika/Liege: Anma etkinliği çerçevesinde örgütlenen etkinlikte Partizan flamaları ve hazırlanan dövizlerle birlikte Kaypakkaya şahsında Mayıs ayı şehitleri ve tüm devrim şehitleri için saygı duruşu gerçekleştirildi. Ardından kısa bir müzik dinletisi ve 18 Mayıs'a dair açıklamaların okunmasının ardından etkinlik sonlandırıldı.

İsviçre/Zürih: Zürih Gençlik ve Kültür Merkezi'nde bir salon anma etkinliği gerçekleştirildi. Başta Önder İbrahim Kaypakkaya olmak üzere, özelde Mayıs ayı, genelde de tüm devrim ve komünizm mücadelesinde şehit düşenler için saygı duruşu yapıldı. Gösterilen sinevizyonla etkinlik sona erdi. Etkinliğe MLKP taraftarları da katılarak destek verdi ve bir konuşma gerçekleştirdiler.

İsviçre/Basel: 17 Mayıs günü Basel Claramatte'de bir araya gelinerek komünist önder Kaypakkaya'nın katledilişinin 47. yılı kapsamında anma gerçekleştirildi. Ayrıca etkinlikte destek veren devrimci kurumlardan PDD, MLKP ve MLPD adına konuşmalar yapıldı. Atılan sloganlarla ve alkışlarla sonlandırıldı.

İsviçre/Biel: 17 Mayıs günü şehir merkezinde Kaypakkaya'nın katledilişinin 47. yılı nedeniyle anma gerçekleştirildi. Almanca şiarlı "der 18. Mai 1973" "Kaypakkaya lebt und kämpft!" (18 Mayıs 1973... Kaypakkaya

Yaşıyor ve Savaşıyor!) Partizan flamaların yanı sıra hazırlanan dövizlerle ilgi çekti. Eylem atılan sloganlarla bitirildi.

Avusturya/Innsbruck: Landesmuseum'un önünde saat 13.00'da alanda yapılan konuşma ve devrimci marşlar eşliğinde etkinlik başladı. Kaypakkaya'nın hayatı ve mücadelesi hakkında yapılan konuşmadan sonra, ayrıca Avusturya'da Hitler faşizminin devrilmesinin 75. yılı vesilesiyle Nazi faşizmine karşı sürdürülen anti-faşist partizan mücadelesine değinen kısa konuşmalar yapıldı.

Avusturya/Neunkirchen: Anma da Partizan adına Kaypakkaya'nın güncelliği, Kaypakkaya'nın Devlet ve Devrim, Ulusal Sorun, Silahlı mücadele ve Halk Savaşı stratejisi, azınlıklar ve milliyetler sorunu gibi temel sorunlara ilişkin Kaypakkaya'nın proleter devrimci çizgisine, komünist programına vurgu yapıldı.

Fransa/Strasbourg-Paris: Avrupa'da birçok bölgede Partizan tarafından örgütlenen etkinlikler çerçevesinde Fransa'da Paris ve Strasbourg'da eylemler gerçekleştirildi. Fransa'da salgından kaynaklı kalabalık toplanmaların yasaklandığı belirtilirken, Fransa Partizan "koşullar ne olursa olsun hiçbir şey önderimizi anmamız önünde engel olmayacaktır" açıklaması yaptı.

Salgının Değiştirmedığı Gerçeklik: Faşizmin Yeminli Kürt Düşmanlığı

Salgın krizi hâkim sınıfların yönetim krizini çok yönlü derinleştirirken yeni 'normal'leri ve bir dizi özgün durumları da açığa çıkararak devam ediyor. Bu süreçte faşist diktatörlüğün gündemi salgın krizi gibi görünse de değişmeyen, aralıksız ve dozu düşmeyen bir şovenizm kampanyasıyla devam eden Kürt düşmanı politikalarıdır. Kürt ulusal mücadelesinin demokratik mücadele alanlarından, askeri güçlerine ve hatta Kürt cenazelerine uzanan bu çok yönlü saldırganlıkta hâkim sınıflar, kuruluş düsturlarından sapmayan bir hat izlemekteler. Kürt ulusal kimliğini inkâr ve imha konseptiyle hareket eden, Kürt kanı dökmeyi görev bilen faşist diktatörlüğün bu saldırıları denilebilir ki salgın krizi boyunca da pervasız bir şekilde sürmüştür.

BİR TOPLUMSAL HAFIZA OPERASYONU OLARAK MEZARLARA VE CENAZELERE SALDIRI

AKP-MHP faşist ortaklığının uzunca bir süredir merkezi bir politika olarak sürdürdüğü ve sistemli bir biçime kavuşturduğu şehit düşen gerilla cenazelerine dönük saldırılar söz konusudur. Bu saldırılar; cenazeleri kaçırma, defin işlemlerini engelleme, şehit ailelerine tehdit ve baskı şeklinde boyutlu bir hal almıştır.

Kuşkusuz bu saldırının sebebi 'ölüleri defnetme'nin toplumsal tarihin ve hafızanın bir biçimi olmasıdır. Toplumsal hafızaya çekilen bu operasyon yüzyıllardır egemenlerin kullandığı "eski" bir yöntem olup her dönem karşımıza çıkmaktadır. Tarihi ezilen ulus ve inançlara dönük katliam ve yok etme ile dolu olan Türk hâkim sınıfları ve onun bugünkü temsilcileri AKP-MHP faşist bloğu Kürt ulusal mücadelesine dönük fiziki saldırılarını sürdürürken, bu psikolojik savaş metodunu da kullanmaktan geri durmamıştır.

Bu politikanın sonucu olarak Van, Amed, Bingöl, Muş ve Hakkâri kentlerinde onlarca mezar taşları kırılmış, üzerlerindeki fotoğraflar ve yazılar silinmiş, aileler mezar taşlarını kaldırmaya zorlanmıştır. Daha öncesinde Garzan Mezarlığı'nda bulunan 267 gerillanın cenazesi çıkartılarak, ailelerine bile haber verilmeden başka yere götürülmüştü. Bu cenazelerin daha sonra Kilyos'ta kaldırılma defnedildiği öğrenildi.

Faşist diktatörlüğün "cenazeler ile savaşı" onun Kürt düşmanlığında pervasızlığını ve ulaştığı aşamayı bir kez daha gözler önüne sermiştir. Hacı Lokman Birlik'in Cizre'de zırhlı aracın arkasında sürüklenen bedeni, Ekin Wan'ın cenazesine yapılan aşağılık saldırı ve Taybet Ana'nın özyönetim

Bu süreçte milletvekilleri ve belediye başkanlarının tutuklanması rutin, kayyum saldırısı ile sistemli bir hal alarak devam etmektedir.

HDP, 2019 yerel seçimlerinde 3 büyükşehir olmak üzere 65 belediye kazanmış, seçimi kazanan

şekillendirmektedir. Tepeden tırnağa Kürt düşmanlığıyla şekillenen bir devlet gerçekliğinin bir yansımasıdır kayyum saldırısı. Bu saldırı salt Kürt ulusuna dönük olarak algılanmamalı, gemi azya alan faşist saldırganlığının bir parçası olarak okunmalıdır. Salgını fırsata çeviren faşist diktatörlük bir

direnişinin sürdüğü Silopi'de sokak ortasında bir hafta kalan cansız bedeni, bu düşmanlığın başka bir fotoğrafıydı. Bu saldırılarla verilmek istenen mesaj, Kürt ulusunun kolektif hafızasının yok edilmesi ve değerlerinden soyundurulmasıdır.

TEPEDEN TIRNAĞA KÜRT DÜŞMANLIĞIYLA ŞEKİLLENEN BİR SALDIRI: KAYYUM

Kürt ulusal mücadelesinin silahlı güçlerini tasfiye etmeye dönük hayata geçirilen 'barış süreci'nin ve Kürt ulusal demokratik mücadelesinin bir sonucu olarak 2015 yılına kadar KUH nezdinde bir dizi demokratik kazanım ve legal olanak elde edilmiştir. Onlarca belediye ve parlamentoda güç elde etme durumu söz konusu olmuştur. Silahlı askeri gücü tasfiye etmenin 'diyeti' olarak sunulan legal olanaklar ve demokratik kazanımlar, Rojava'da yaşanan gelişmeler sonrası 'barış süreci'nin askıya alınmasıyla birlikte çok yönlü gasp saldırısının aracı haline gelmiştir. Kayyum saldırısı olarak yansımasını gösteren bu süreçte onlarca belediye ve birçok büyükşehir kayyum atanmış, belediye başkanları tutuklanmıştır.

6 belediye başkanına, KHK ile kamu görevlerinden alınmış olmaları nedeniyle mazbataları verilmemişti. 15 Mayıs sabahı Iğdır, Siirt, Baykan, Kurtalan ve Muş Altınova'nın HDP'li belediye başkanlarının gözaltına alınıp bu belediyelere kayyum atanmasıyla birlikte 59 belediyeden 45'ine kayyum atanmış oldu. Kürt ulusal mücadelesinin uzun erimli mücadeleler sonucu elde ettiği demokratik kazanımların gaspında ustalık kazanan Türk hâkim sınıfları, bu son hamleleriyle birlikte Kürt ulusunun imha, inkar ve asimilasyonuna dönük politikalarından bir nebze bile uzaklaşmadığını göstermiştir. Faşist diktatörlük kuruluş kodlarına uygun olarak işçi sınıfı ve halkın, ezilen ulus ve milliyetlerin, ezilen inançların, kadınların, LGBTİ+'ların her türlü örgütlülüğüne, haklarına ve demokratik kazanımlarına saldırı saikiyle hareket etmektedir. Bu doğrultuda halka yönelen silahlarını doldurmakta, zindanlarını inşa etmekte, yasalarını düzenlemekte, polis ve asker güçlerini konumlandırmakta ve bürokrasisini

yandan kayyum ile Kürt ulusuna saldırırken diğer yandan ağır sömürü politikalarıyla halkı sefaletle mahkûm kılmaktadır.

Kayyum saldırısı sonrası KUH'un 'en geniş kesimleri içeren' demokrasi ittifakı önerisi tartışmaya muhtaçtır. Biliyoruz ki hâkim sınıf kliklerinin iki bloğu da faşist niteliklidir ve Kürt düşmanlığında, Kürt ulusunun imha ve inkarında aynı pozisyonda yer edinmişlerdir. Bu iki blok yine emekçi halka dönük saldırılarda da ortaklık halindedirler. Bu anlamıyla bu bloklardan herhangi birinden demokrasi, özgürlük vb. beklenmemelidir. Tam tersine bu klikler tarihsel olarak Kürt ulusal mücadelesinin gelişmesinin önünde en büyük engelleri oluşturmuşlardır. Faşist diktatörlüğün gasp ettiği legal olanaklar ve demokratik kazanımları vazgeçilmez ve esas olarak görmemeli, bunların sistem tarafından istenildiği zaman berhava edileceğini bilmek gerekmektedir. Bu temelde mücadele parlamentarist ve sistem içi olanaklara hapsedilmeden geliştirilmeli halkın bu bilinci geliştirilmelidir.

DOĞANIN KATLEDİLMESİNE, TOPRAKLARIMIZIN ŞİRKETLERE PEŞKEŞ ÇEKİLMESİNE İZİN VERMEYECEĞİZ!

Dünyayı sarsan, bütün gündemleri değiştiren salgın süreci, iklim değişikliklerinin getirdiği doğa felaketleri bile egemenlerin yaşam alarımıza yönelik saldırılarının hızını kesmiyor. Her krizi fırsata çevirmek isteyen, halkın çıkarlarından çok sermayenin çıkarlarını kollayan emperyalist kapitalist sistemin doğaya olan saldırganlığı da politiktir. Her türlü kimyasal kullanımı, orman yakmalar, HES'ler, kalekollar, askeri kuleler, Munzur Gözeleri peyzaj çalışması, Munzur suyunun taşınması, Halvori Gözeleri'nin ticarileştirilmesi, kum, taş-mermer ocakları ve maden işletmeleriyle yaşam alanlarına saldırarak halkı işsizliğe ve göçe zorlamaktadırlar. Dersim halkı, kurumları tüm bu saldırılara karşı sürekli bir mücadele ve direniş içerisinde.

OVACIK'TA KÖYLÜLERİN KULLANDIĞI TOPRAKLAR 49 YILLIĞINA ŞİRKETLERE PEŞKEŞ ÇEKİLDİ!

Ovacık ilçesinde köylülerin ekip

biçtiği tarım alanlarının gizli den büyük şirketlere kiralandığı ortaya çıktı. Köşeler köyü sınırları içerisinde bulunan 508 ve 510 numaralı parseller bir şirkete 49 yıllığına irtifak hakkı verilerek suretiyle tahsil edildi. Binlerce dönümlük bu arazilerden geçimini sağlayan köylüyü göçe zorlayan bu saldırıların bütününe baktığımızda ekonomik olduğu kadar politik amaçları da olan bir saldırı olduğu görülecektir. Konunun açığa çıkarılması için çevre kurumları çalışmalarını sürdürmektedir.

HES, KALEKOL VE KULELERLE KUŞATILMIŞ BİR COĞRAFAYA...

Peri Vadisi'nin bir bütün suya gömülmesi, Pembelik, Uzunçayır, Dinar ve Mercan barajlarının bir kısmının çalışma ruhsatı dahi olmadan çalıştırılmaya devam edilmesi kamuoyunca bilinmektedir. Yapılan bu HES'lerle köy yolları kesilmiş, köprüler suya gömülmüş, meralara kalekollar tarafından el konulmuştur. Endemik bitki ve hayvan türleriyle doğa cenneti

olan coğrafya, zorunlu kamulaştırma ve tüm dağlara yapılan kulelerle adeta bir savaş kirliliği görünümündedir. Tüm bu saldırılara karşı daha örgütlü, daha kapsamlı bir mücadele gerekmektedir. Halihazırda süren baraj projeleri Munzur, Pülümür Çayı ve Tağar üzerinde devam etmektedir. Bölgede kurulan Munzur Özgür Aksın Meclisi, süreci hem hukuksal hem de halkla birlikte diğer mücadele yöntemleri oluşturarak sürdürmektedir. Her bir zerresi kuşatılmış toprakların tüm bu saldırılara karşı verdiği direnç egemenler tarafından boğulmak istenmektedir...

HALVORİ GÖZELERİNİN TİCARİLEŞTİRİLMESİ, KUM VE TAŞ OCAKLARI SORUNU!

Son günlerde gündeme gelen Halvori Gözeleri'nin ticarileştirilmesiyle ilgili Dersim'de bir komisyon oluşturularak süreçle ilgili rapor hazırlanmaktadır. Halk için kutsal bir bölge olmasının yanı sıra su ağzlarına oteller ve çeşitli işletmeler açılmasına tepki gös-

teren çevre kurumları bu duruma artık izin vermeyeceklerini ortaya koymuşlardır.

Yine su ağzlarında kurulan kum ve taş ocakları Dersim'de çokça tartışılan bir sorundur. Bölgedeki yapılaşmanın doğaya uyumlu taş evler olmasından kaynaklı bu sorun sürekli gündeme gelmektedir. Taş çıkartılabilir ancak sulara, ormanlara, kısacası çevreye zarar vermeyen yöntemlerle çıkarılması gerekiyor. Ancak Dersim'de bu, nehir yataklarını bozan ve meralara zarar verir şekilde yapılıyor. Derhal durdurulup bozulan yerlerin ağaçlandırılarak eski haline dönderilmesi gerekiyor.

Bu topraklara saldırılar çok eskiye dayanmaktadır. Bunun karşısında halkın direnişi de sembolleşmiştir. Birçok mücadeleye ilham veren Dersim ruhu tüm bu yeni saldırıları boşa çıkaracaktır. Bunun için Dersim halkı ve tüm doğa savunucuları Dersim'e sahip çıkmalı, harekete geçmelidir.

Özgürlük ve Adalet Mücadeleyle Kazanılacak

Hukuk, sınıflı toplumların bir ürünüdür ve ortaya çıkışı devletin ortaya çıkışıyla paralel ilerlemiştir. Hukuk, sınıflı toplumlarda sınıf mücadelesini silikleştiren, ezen ile ezilen arasındaki çelişkiyi perdeleyen bir görev üstlenmektedir. Egemen sınıfın, ezilen sınıfı tahakküm altına almada kullandığı bir araç olmuştur. Egemen sınıfın bir aracı olan hukuk, egemen sınıfın sömürsünü koruma ve sürdürme aracı olarak kullanılmaya başlanmıştır.

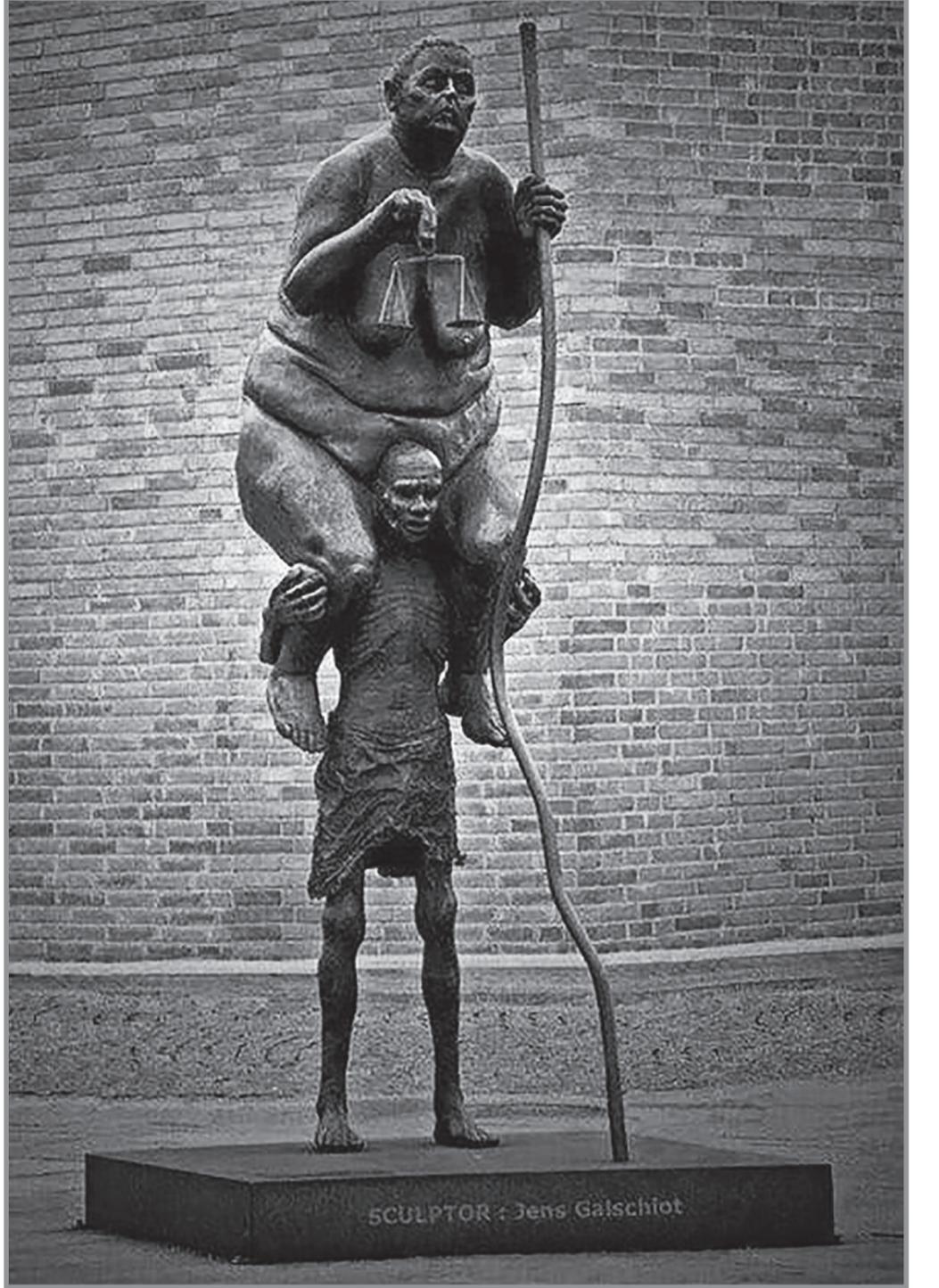
Proletaryanın tarih sahnesine çıkışıyla beraber, burjuvazi **“her insan özgürdür”, “her insan hukuk önünde eşittir”** safsatalarına sarılmıştır. Marks ise bu safsatayı, **“sınıflı toplumlarda insanlar özgür değildirler ama özgürlüklerini de tamamen yitirmiş değildirler ve özgürlüklerini mücadele ederek kazanacaklardır”** der. Marks tıpkı diğer meselelerde olduğu gibi özgürlük sorununu da sınıf ilişkileri temelinde ele almıştır. Bu gerçeklik sınıflı toplumların ürünü olan hukuk içinde geçerlidir ve hizmet ettiği sınıfa bağlı olarak da niteliğini belirlemektedir. Burjuva hukuk sisteminde işçi ile patron, köylü ile ağa, kadın ile erkek eşit değildir. Egemen sınıfın çıkarlarına hizmet eden hukuk, her alanda temsil ettiği sınıfın çıkarlarını korumakla yükümlüdür.

Egemenlerin hukukundan yıllardan bu yana, devrimcilerin payına, yargısız infazlar, hapis cezaları, işçi sınıfının payına, daha fazla sömürü, baskı, köylüye daha fazla yoksullaştırma, borçlandırma, öğrencilere geleceksizlik, eğitim hakkının gasp edilmesi düşmüştür. Bugün, hukukun kimin emrinde olduğunu çok net görüyoruz. AKP’li milletvekili Burhan Kuzu’nun ricasıyla serbest bırakılan uyuşturucu baronu Zindaşti davası, attığı tivitler nedeniyle gözaltına alınan önce serbest bırakılan sonra tekrar tutuklanan Taylan Kulaçoğlu’nda, serbest bırakılan ardından mahkeme heyeti değiştirilip tekrar tutuklama kararı çıkartılan ÇHD’li avukatlar davasında, yerlerine kayyum atanıp “derneğe gitmek, basın açıklamasına katılmak” gibi suçlamalarla tutuklanan HDP’li belediye başkanlarının

davasında vb. görüyoruz ve buna benzer örnekleri çoğaltmakta mümkündür. Devletin gerçekleştirdiği yargısız infaz dosyaları “zaman aşımı” gerekçesiyle kapatılmış, gerçekleştirilen bir dizi katliamın faileri korunmuş, halka karşı işlenen suçlar, devletin talimatıyla kapatılmıştır. Devletin gerçekleştirdiği kitlesel katliamlar, halkın hak arama, “adalet” mücadelesinin bir aracı haline gelmiştir.

Ülke gündemi her gün yeni yeni “hukuksuzluklarla” meşgul olurken, egemenlerin dilinden “hukuk devleti” söylemi de eksik olmuyor. Tüm ezilenlere, işçi sınıfına, azınlık ulus ve milliyetlere dönük saldırılar üzerine inşa edilen “hukuk” aslında bizler için bir şey ifade etmiyor. Egemenlerin böbürlenerek savunduğu hukuk devletinde, gizli tanık ifadeleriyle yüzlerce yıla varan cezalar veriliyor, beğenilmeyen kararlarda mahkeme heyetleri değiştiriliyor, ismarlama tahliyeler, tutuklamalar artık alışılmış hale gelmektedir. Halkın adalet salonlarına duyduğu güvensizlik yaşanan örneklerin, açığa çıkan sonuçların sonucudur.

Mevcut güvensizlik devletin adaletini sokakta uygulayan polisin halka dönük artan şiddeti ile öfkeye dönüşmektedir. Her gün yeni bir polis, bekçi terörünün yaşandığı ülkemizde halka uygulanan şiddet ve açığa çıkan saldırganlık devletin mevcut kriz durumunda sokaklarda adaleti nasıl sağlayacağını da göstergesidir. Devlet desteği ve koruması altında olan kolluk kuvvetlerinin tümü halkı boğazlamaya çalışmakta, terör estirmektedir. Pandemi sürecinde çalışmak zorunda bırakılan moto kurveyi döverek “ben kanunum” diye bağırarak polis, Çorlu’da bahçesine çıktıkları gerekçesiyle polisler tarafından linç edilen aile, Nusaybin’de zırhlı araçla kovalanıp havaya ateş açılarak gözaltına alınan 9-10 yaşındaki ço-

cuklar, Batman’da, Diyarbakır’da ters kelepçeyle, döverek gözaltına alan, Adana’da göçmen Ali Hemdan’ı vuran polisler, bu ülkenin hukukunun da adaletinin de vücut bulmuş halidir.

“Burjuvazinin kanun kitabında bir sayfa yazılı öteki sayfa boşdur. Yazılı yasalara uymak halk için zorunludur. Sermaye sahipleri, burjuvalar ise bu yazılı yasalara uymak zorunda olmadıkları gibi, boş sayfalar onların ihtiyacına uygun olarak yeni yasaları yazmak içindir”(Karl Marks)

Mahkeme duvarlarında kalın puntolarla “Adalet Mülkün Temelidir” yazı yazılmıştır. Bu hukuk düzeninde de cezalandırılanlar hep bu “mülke” karşı çıkanlar olmuşlardır. Kapitalist sistemde hukuk ve mahkemeler bu

“mülkiyeti”, bir avuç azınlığın çıkarını ve onların devletini korur. Egemenler yeri geldiğinde kendi hukuklarını bile tanımamaktadırlar. Bizim gibi faşizmle yönetilen ülkelerde “hukuk” kavramı göstermelik olsa bile yoktur. Bir gece yarısı kanunlar değiştirilir, deliller üretilir, iddianameler hazırlanabilir. Hukukun rolü budur, helvadan put yapıp ona tapıp, karnı acıkınca da yiyen putperestlere benzetebiliriz egemenleri.

Gerçek adaletle özel mülkiyeti ortadan kaldırdığımızda ulaşabiliriz. Adaleti, hukuku özel mülkiyetin değil de, insanlığın özgür ve eşit yaşamasının bir aracı olarak kıldığımızda, bir avuç azınlığın elinden aldığımızda gerçek işlevine kavuşacaktır.

Halkın Gözündeki Sis Perdesi: Medya ve RTÜK

Türkiye’de TV kanalları RTÜK aracılığıyla devletin özelde ise AKP siyasetinin kolları olmaya devam ediyor. 2002’den beri artan oranlarda AKP hükümetlerinin izlediği politikalara göre içerik belirleyen TV kanalları bugün liberallere dahi kapısını kapadı. RTÜK, faşist düzen medyasının bir parçası olan FOX TV’nin ana haber bültenine tam 3 kez yayın durdurma cezası verdi. Bu durumu bir RTÜK üyesi şöyle dile getirdi: “Erdoğan hedef gösteriyor, RTÜK Başkanı Ebubekir Şahin de vazife çıkarıyor. Yayıncılık hayatımızın en ağır cezalarından birisiyle karşı karşıyayız programı üç kez durdurmak hukuki değil siyasi bir karardır.” Bugün artık liberalleri dahi “özgürlük” derken iki kere düşündüren Erdoğan, TV’leri politik amacına uygun ve etkin kullanıyor.

2015’teki darbe girişiminin ardından kahraman asker (!) dizileri çekilmeye başladı. Bunları iktidar siyasetinin her seferinde diğer siyasetlere üstün geldiği (!) tartışma programları izledi. Burjuva muhalefete yakın gazeteci veya köşe yazarları “tokatlandı”, AKP’nin safına geçti. AKP ile ekonomik çıkar ortağı Demirören Grup, burjuva muhalefetin safındaki Doğan Medya Grup’u satın aldı. AKP bütün toplumsal tepkilerin önüne geçmek için büyük çaplı bir medya yapılanması oluşturdu.

Peki şimdilerde AKP medyasındaki yani iktidar medyasındaki “darbe” sayıklaması neyin nesi? Bunun TC’de faşist yönetim biçiminin her dönem bir şekilde vuku bulan halet-i ruhiyesi olduğunu söylemek pekâla mümkün. Yoksa Ragıp Zarakolu’nun yazısına bu tepkiler niye?

Dünyanın birçok yerindeki isyan dalgası koronavirüs dalga kıranında duruldu. Şimdilerde Lübnan sokakları “virüsten ölmezsek yoksulluktan öleceğiz” şeklinde yeniden canlandı. Türkiye’de ise AKP ortaya çıkabilecek halk isyanını kâbuslarında görüyor. Bu kâbuslarda isyan dalgalarının bilindik bir diğer dalga kıranı olan askeri darbeleri sayıklayıp duruyor. Bu sayıklamalar milli şefinkilerden, Menderes’inkilerden çok farklı değil. Darbe

konusunda deneyimli olan AKP, 2015 yılındaki darbe girişimini fırsata çevirdi, devlete bağlı çeteler örgütledi. BU faşist çetelerin sözcülüğüne soyunanlar bugün yine darbe fikri üzerinden TV’de listelerden söz ediyor*.

Uzunca bir süredir siyasi iktidarı elinde tutan AKP kontrolün yine elinde olduğunu göstermek istiyor. Herhangi bir olay sosyal medyada gündem olana kadar her şey yolunda. Artan intiharlar, depremin sosyal etkileri, polis saldırganlığı vs. Bunların hepsi ancak yayılması engellenemez olay-

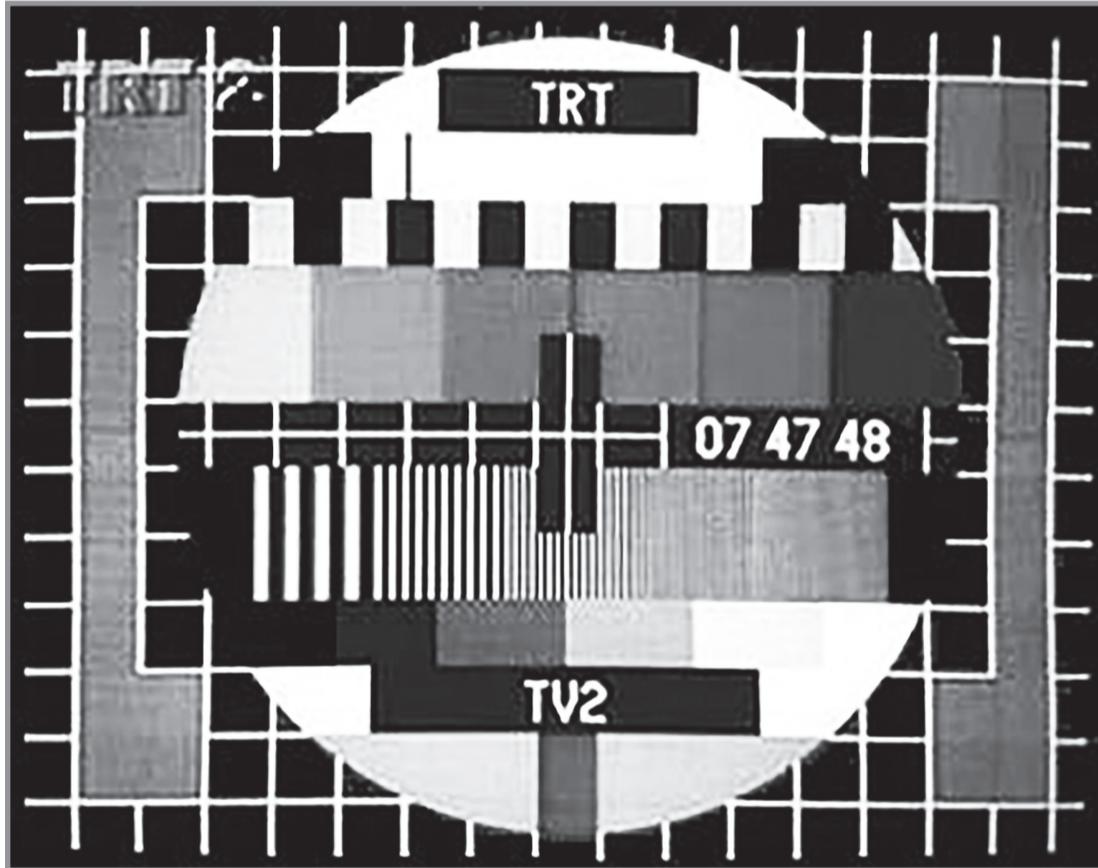
lis hakkında soruşturma başlatılarak önlenirdi ki öyle önlenirdi. Yani halkın yüksek sesli tepkisi TC’nin dipsiz yargı sistemi kuyusunda kayboldu.

Devletlerin halk üzerindeki tahakkümünü devam ettirmesine olanak sunan rıza üretimi ve zor kullanımı aynı skala üzerindeki iki uca denk düşer. Rıza üretimi, esas olarak devletin ideolojik aygıtları aracılığıyla sağlanır. Rıza üretiminin toplumda daha az yer tuttuğu zamanlarda ise zor aygıtı daha aktif kullanılır. Bugün TC zor aygıtının kullanımını medyası aracılı-

perdeleri aynı hızda dağılıyor. Son dönemde RTÜK’ün bu kadar gündem olmasını da bu sis perdesini koruma çabasına bağlamak mümkün.

RTÜK bir yandan TV haberlerinde yorum yapma yasağını tartışıyor diğer yandan iktidar yanlı yorumların önüne geçmek istemiyor. Sevda Noyan’ın “darbe karşıtı” konuştuğunu iddia ederek “tabii ki” cezalandırmayacaklarını belirtiyor daha sonra ise söz konusu TV kanalına ceza kesiyor. Denebilir ki bu süreç RTÜK’ün de ezberini bozmuş durumda. Faşist devlet ve iktidarın “yeni” politikalarına ayak uydurmanın sancısını yaşıyor.

Peki nedir bu “yeni” politikalar? Son dönemde birçok olayda görüldüğü gibi devlet bir yandan baskı ve şiddeti yoğunlaştırıyor, propaganda araçlarıyla buna bir arka plan oluşturuyor diğer yandan ise gündeme düştüğü için tepkilerin arttığı konularda “açığa alma” gibi taktiklerle tepkinin büyümesinin önüne geçiyor. Kafa karıştırıcı ya da tutarsız taktikler gibi görünse de aslında iktidar ne yaptığını iyi biliyor. Politik hedeflerini gerçekleştirmek için sal-

lar yaşandığında burjuva medyada yer buluyor. Son olarak Ali El Hemdan cinayeti... Binlerce insan sahiplendi Hemdan’ı. Ailesi ve çevresi doğal olarak şaşırması bu kadar duyulmasına. Hem Suriyeliler hem Kürtler öldüğünde TC medyasında yer bulmaz. AKP medyası olayın yankı bulmasına şaşırmadı. Önce Hemdan’ın dur ihtiarına uymadığı söylendi, bu çarpıtmanın etkisi olmadı. Daha sonra aileye TC vatandaşlığı verildi, polis açığa alındı, soruşturma başlatıldı. Mesele ‘kapandı.’ Polisin Hemdan’ı katletmesi tek bir olay. 2007’den beri 403 kişi dur ihtiarına uymadığı gerekçesiyle katledildi. Gelecek tepkiler ancak po-

ğıyla propaganda ederken bir yandan da halka korku salıyor. Zor kullanımı halkın öfkesi karşısında propaganda edilmiyor. Hemdan olayında olduğu gibi rafa kalkıyor. Yargı sisteminin sefaleti giriyor işin içine, tutukladığı kişiyi tepkiler sönümlenince geri serbest bırakmak, on yılları alan yargılamalar vs. Halkın öfkesi böyle absorbe ediliyor.

Halkı öfkeleniren, kendiliğinden tepkileri açığa çıkartan olaylar arttı. Sınıfsal gerçeklik tüm gerçekliğiyle gözler önünde. Son yıllarda olmadığı kadar gözler önünde. Artık hiçbir manipülasyon bu gerçeğin önünde uzun süre kalamıyor, oluşturulan sis

perdesi boyutlandırırken sembolik ve küçük adımlarla tepkiyi kontrol altında tutmaya çalışıyor. Sistematik bir biçimde baskının ve polis-bekçi şiddetinin yoğunlaştığı bugünlerde bu tekil “tavizlerin” devede kulak kaldığını, gündeme yansıyanlardan kat be kat fazla pratikler olduğunu ve “açığa alınan”, “tutuklanan” kişilerin sonradan ödüllendirileceğini düşündüğümüzde iktidarın ne yapmaya çalıştığını daha iyi anlarız. Faşist iktidar halka ağacı gösterip ormanı gizleme derdindedir. O zaman bize düşen görev de her bir olayın faşist düzen ve sömürü sistemiyle olan ilişkisini bıkarak usanmaksızın halka anlatmaktır.

SMF VE GAZETE YENİ DEMOKRASİ İLE DANS

Sosyalist Meclisler Federasyonu ve Gazete Patika'dan tarafımıza getirilen eleştiriler "yapılabilirlik itirazların bolluğundan utanç duymamızı sağlayacak" (Lenin) düzeyde çarpıklarla dolu bir yazı dizisi gibi peş peşe geldi.

Dersim Belediyesi'nin izlediği siyasi çizgiye yönelik Yeni Demokrasi'nin 60. sayısında yayınlanan eleştiri yazısından sonra 11 Mayıs'ta SMF'nin açıklaması, 12 Mayıs'ta ise Gazete Patika'nın bu eleştirilere yönelik değerlendirmesi gelmiştir. SMF'nin açıklaması "Yeni Demokrasi'nin Eleştirisi ve Teşhiri Aynılaştırın Yazısına Yanıt!" başlığı ile Gazete Patika'da çıkan değerlendirme ise "Küllenmeyen Anlamsız Öfkenin Rastlantı Olmayan Adresi 'Yeni Demokrasi Gazetesi' başlığı ile karşımıza çıkmıştır.

Gazete Patika, Halkın Günlüğü ve SMF ile çeşitli vesilelerle ve çeşitli platformlar üzerinden yürüttüğümüz polemiklerden duyulan rahatsızlığın başlıktan içeriğe kadar tepeden tırnağa donanmış bir gerçekliği vardır. Yazılara yönelik itirazlarımızın çokluğundan kaynaklı hemen belirtelim ki bir yandan utanırken, diğer yandan okuyucuyu sıkma pahasına uzun değiniler yapma ihtiyacı ortaya çıkmıştır.

Gazete Patika'da 3 Mayıs günü çıkan "Birinci Sınıf Olmakla Birinci Sınıfta Olmanın Birleştiği Animasyon" başlığı ile yayınlanan yazı ile "yazı dizisi" başladı. Bu yazı her ne kadar Yeni Demokrasi ile Bakış Can ve Halkın Günlüğü arasında yaşanan polemikler bağlamında yazılsa da bütünlüklü bir anlayışın bir parçası niteliğindedir. Zira bu dostlarımızla ideolojik-politik mücadele, polemikler ve sınıf mücadelesinin ihtiyaçları temelinde kesin bir ayrışma çizgisi içinde olduğumuzu gösteren bir durum ortaya çıkmaktadır. Bu anlamda bu yazının da konusu belli yönleriyle tartışmanın içine girmektedir. Yöntem olarak, bizlere kolaylık sağlaması açısından ilgili yazılara tarihleri ile kodlayarak atıf yapacağız.

3 Mayıs tarihli yazı "Birinci Sınıfta Ol-

mak ve Birinci Sınıf Olmak" üzerinden kelime oyunu ve bir "öykü!" kurgusuyla YD'nin Halkın Günlüğü'ne yönelik 5 Nisan tarihli yazısına göndermeler yaparak ele alınmıştır. Gazete Patika yazarı, YD'yi "küfürbaz", "agresif", "ukala", "doğruyu sadece kendinde gören", "sınıfını geçemeyen ve gelişmeyen" gibi yaklaşımlarla eleştirmiş ve "artık muhatap alınmaması gereken", "önemsenmemesi gereken" kategoriye yerleştirerek yazısını bağlamıştır. Hangi mantıkla, hangi ciddiyetle kaleme alınmış ve hangi ciddiyetle Gazete Patika'da yayınlandığını bizim anlamamızın zor olduğu, ancak yayınlanmasından dolayı görmezden gelemeyeceğimiz bu yazı da "muhatap alınmayacağıma" dair edilen sözlerin üzerinden henüz bir hafta geçmeden aynı sayfalarda peş peşe iki yazı tarafımız "muhatap" alınarak yayınlanmıştır. 3 Mayıs tarihli yazının içeriksiz, ciddiyetten yoksun, "dost muhabbeti" ötesine geçmeyen niteliği ve tutumu Gazete Patika tarafından bir hafta içinde tescillenmiştir. İmzasız bu yazının Gazete Patika'yı bağlayıp bağlamadığını sorma hakkımız vardır. Eğer bu yazı sizi bağlıyorsa "tutamadığınız söz" neden veriyorsunuz?! Eğer bağlamıyorsa ilgili yazı ve yazar kadar ciddiyetsizlik sizi de sarmış, sarmalamış demektir. Bu durum sizin için hiç iyi bir durum değildir. "Eline ne geçerse yayınla" çizgisi kuşkusuz sizi bağlar ancak bu tabloda "devrimci ciddiyet" "devrimci sorumluluk" arama meselesi de bizim görevimizdir. ŞİMDİ SİZİ BU TUTARSIZLIĞINIZ VE OLUŞTURDUĞUNUZ BU TABLO YÜZÜNDEN SORUMSUZ VE CİDDİYETSİZLİKLE ELEŞTİRME HAKKIMIZI KULLANIYORUZ!..

ŞECAAT ARZ EDERKEN SİRKATİN SÖYLEMEK!

3 Mayıs tarihli yazının baştan sona kurgusu, polemik konusunu ve içeriği tartışmak değil bizim tarzımızı, yöntemimizi, ilişkileri ele alışımızı ve bu bağlamda "kişilik şekillenişimizi" irdelemek üzerine kurgulanmıştır. Çıkan sonuç "ahlak", "erdem", "tarz", "kişilik" vs. karşılaştırması olmuştur. Aynı yaklaşım ve tutum 11 ve 12 Ma-

yıs tarihli açıklama ve değerlendirilmede de vardır. "Sistemin bu kadar ağır saldırılarının olduğu..", "zor koşullarda devrimcilik yapmaya çalışan yoldaşlarımıza ve kurumumuza eleştiri adı altında küfür eden, yakıştırmalar yapan", "devrim lehine kaçırılan tüm fırsatların altında halkı ve sınıf saflarını bölen, onları kutuplaştıran, halkın gözünde değerini düşüren, düşman-

bari yapanları karalamayın", "eksik gördükleri bir nokta üzerinden kıyamet koparmaları bizlerde bu çalışmalarımızı zayıflatma girişimi olarak algılanmaktadır.", "saldırı" ve "eleştiriler" aynı anda peş peşe gelmesi tesadüf olmasa gerek.", "Hazımsızlıktan beslenen karın ağrısı olarak okunabilir.", "kaybedilmiş" gördükleri Dersim Belediyesini almanın çirpiniş-

laştıran bu anlayışlar yatmaktadır", "yüz yüze ya da yazılı iletilerle aramızdaki iletişim kanallarından yapacakları fikir, eleştiri ve uyarıları teşhir yöntemiyle ortaya sermeleri, amaçlarının bağcıyı dövmek olduğunu ortaya koymaktadır.", "yaşanan siyasal gerilik, ilkeli ve doğru yöntemle yapılan eleştiri mertliğini bozmuş, ilkesiz eleştiri ilke haline gelmiş", "maalesef karşılıklı yürütülen bu tartışmaların işçi sınıfı ve ezilenlerin saflarında olumlu bir yansıma yaratmayacağını, hatta tersten zarar verdiğini de biliyoruz.", "unutmamalıdır ki köylüler yani insanlar olduğu için Dersim devrimcidir. İnsanlara destek oluyorsunuz

larından ibaret siyasetin izdüşümüdür", "Bizlere karşı anlamsızca biriktirdiği öfkesinin küllenmediğini her vesileyle görüyoruz. Adımızın geçtiği her yer, imzamızın olduğu her şey hedeflenerek bunun üzerinden motivasyon oluşturmanın adresi haline gelmiştir Yeni Demokrasi gazetesi", "ilan etmekte sakınca görmediği "biz karşıtlığı" esasına dayanan dönemsel yönelimi, kapanmış eski defterlerden de feyiz almaktadır", "ideolojik-siyasi bohemlik, "köşede bir market sahibi olamıyorsam, markette bir köşe sahibi olayım" sığ güdüsüyle izlediği tüccar siyaseti nedeniyle bizi kör hasımlıkla hedefine koymaktadır", "rekabet

TE PATİKA'NIN I VE HEDİYE ETTİĞİ "KINA"!

kültürü sokmak, 'o gücün siyasetidir-bu gücün siyasetidir' denkleminde ayrılıkçı kültürü, politik bir çizgi olarak benimsemek, sadece ve sadece özgürlük- demokrasi mücadelesi veren toplumsal dinamikleri zayıflatmaz mı?", "uzun bir yürüyüşe çıkarırken yolumuz, yönelimimiz açısından incir kabuğunu doldurmayacak 'eleştirir'", "Yani, pratikte kendilerince gör-

lede bunlar boş sözlerdir. Karşılığı olmayan eleştiriler ve elbette aşık olduğu "erdemlerini" açığa çıkarma çabasıdır. Bu duruma dair esasında söylenecek sözü biz değil Lenin yaklaşık 100 yıl önce yaptığı polemikler üzerinde benzer bir tarza karşı net ve kesin vermiştir ve elbette uyarmıştır. "Politik görüngülerin açıklamasında, sorunun sadece, birilerinin ahlaksızlığı ve diğerlerinin erdemliliğinin öne sürülmesi şeklinde konuluşunun, bana her zaman o iyi düzenlenmiş reklamımsı fizyonomileri anımsattığını itiraf etmeden geçemeyeceğim, bunlara bakıldığında ister istemez şöyle düşünülür: 'Büyük ihtimale bir dolandırıcı.'"

Gazete Patika ve tüm bağlaşıklarının her polemikte hiddetle, sürekli erdem ve ahlaksızlık denkleminde sorunu irdeleyen ve tartışmayı bunun içinde boğmaya çalışan tarzı çok BÜYÜKTÜR. Bu ekseninde büyük düşünen, büyük tartışan, büyük puntolarla yazan, büyük "devrimler" peşinde koşan bir çizgi sahibi durumundadırlar. Ancak kısa aralıklarla yayınladıkları üç yazının bu ekseninde BÜYÜK bir doyguluk yaratması durumundan bahsetmek gerekir. Meseleyi, sorunu tartışmak yerine sürekli kendilerinin ne kadar erdemli olduklarının reklamını bizi "ahlaksızlıkla", "küfürbazlıkla", "bölücülükle", "çekememezlikle" suçlayarak yapmaya çalışmaktadırlar. Diyelim ki bizim bu ekseninde ciddi bir sorunumuz, bozukluğumuz, dejenerasyonumuz söz konusu. Bu durum, ne sizi pedagog ne de psikolog gibi davranmaya götürecektir bir gerekçe değildir. İşinizi yapmanız, o çokça bahsettiğiniz ideolojik-politik seviyeyi yükseltme görevini yerine getirmeniz gerekir. Lenin yoldaşın vurgusuyla bütünlük ve meseleler arasındaki ilişkileri kurmaya dair zorlamalarınız "diyalektiği eklettizm ve safsatıcılığa" dönüştürmenizden başka bir sonuç vermiyor. Yukarıda SMF ve Patika yazarından alıntıladığımız kısımların içeriksiz, konu bağlamı dışında, politik görüngülerin açıklamasında hiçbir fayda getirmediği, kendisini överek meseleyi kotarmaya çalışan "bir sah-

tekarlık", "illüzyon" ve "hile" olduğunu anlamak hiç de zor değildir.

SMF açıklamasında bu tür konuları değil de daha mühim ve stratejik meseleleri tartışma konusu yapalım, farklılıklarımızı ortaya koyalım diyor. SMF'nin 11 Mayıs'taki yazısında "Sizlerle farklı düşündüğümüz Sosyalizmin sorunlarını, Marksizm, Leninizm Maoizm kavrayışımızı, emperyalizm tahlilini, sosyo-ekonomik yapıyı tahlilini, devrimci kulvarda ortaya çıkan yeni sorun ve fırsatları, birlik ve ittifak anlayışını, Devrimin yol ve yöntemlerini tartışabiliriz" diyerek konuları da sıralıyor. Elbette ki bu önemli teorik-felsefi ve stratejik sorunlarda polemik konusudur. Ki bu noktada SMF ile yapılmış bir dizi polemikimiz vardır. Ancak bunun ötesinde SMF'nin nitelik meselesinde bu kategoriyi anlaması, bu düzeyde bir indirgemecilik akıllara ziyan. Neden devrimin taktik meselelerini, politik tutumları, belirlenen yönelimleri, araçların kullanım biçimlerini tartışma dışı tutmaktadır. Neden bu tartışmalar gereksiz görülmektedir? Neden devrimin esaslı teorik-felsefi ve stratejik sorunları ile taktik meseleler, politik tutum ve yönelim, araçlar ve izlenen mücadele tarzı karşı karşıya getiriliyor. SMF aslında yine ve yine ne kadar nitelikli, derin, büyük olduğunu yersiz bir şekilde ispat derdinde. Arkadaşlar istediğiniz konuda, istediğiniz düzeyde sizinle polemikler yaptık, yaparız ve elbette yapacağız. Ancak bu yaklaşımınızla, yürüyen tartışmaları ve bu tür önemli meseleleri itibardan düşürme taktiği küçük köylü kurnazlıklarıdır. Bu yaklaşımlara girmenize, oradan kendinize erdemlilik haleleri oluşturma çabanıza sadece gülüyoruz.

LİBERALİZMİNE VE UZLAŞMACILIĞINA ÖVGÜ, CAZİP OLMAYAN DAVET!

Dostlarımızın eleştiri karşısında sorun olarak ele aldığı yaklaşım ve uçlaştırma siyaseti bir koruma kalkını niteliğindedir. Örneğin; düşmanın kurumlarıyla belediyelerinin çalışmasını eleştiri konusu yapmamızı anında "devletin işbirlikçiliği" şeklinde baş-

kalaştırarak, sanki genel bir yaklaşımın gibi sunmakta ve böylece kendisine alan açarak "olgunluk" dersleri vermekte, deyim yerindeyse kendisini ajite ederek polemik içeriğini, amacını boşaltmaktadır. Aynı şekilde sert kavramlarla, tespitlerle yapılan polemikleri hemen "küfür" parantezine almakta ve böylece içerikten kaçmanın en kestirme yolu bulunmuş olmaktadır. Aslında böylece açıkça bizi lümpenlikle, ahlaksızlıkla, dejenerasyonla suçlamakta ve "hakaret" diye tanımladığı her şeyi bu denklem ya da kıyas ve karşıtlık ilişkisi içinde kendisi yapmaktadır. Bunun yanında SMF'nin 11 Mayıs tarihli açıklamasında "Fakat Yeni Demokrasi de dâhil elinde kına, kayyum bekleyenlerin olduğunu da artık biliyoruz" diyerek şikayet ettiği tarzı uç boyuta vardırarak kullanma gibi bir alışkanlıkları da söz konusudur. Polemiklerde bu tür teşbihlerin kullanılmasını bizler dert edinmeyiz. Ancak kına ve ne için kullanıldığına dair halk tabiri açıktır. Şikayet edilen dilin bizzat kullanılması bu dostlarımız açısından görülmeyen bir olgu durumundadır. Acınası bir tabloyu ortaya çıkarmaktadırlar.

Bu başlıkta arkadaşların bize yönelik getirdiği eleştirilerden birisi olan yaptığımız eleştirileri teşhir olarak tanımlamasına cevap vermek istiyoruz. Arkadaşlar kısaca bu sorunları neden kamuoyu önünde tartışıyor-sunuz, yüz yüze iletmeniz gerekirdi, "içinden geçtiğimiz süreç birlik ve beraberliğe en çok ihtiyacımızın olduğu dönem" gibi cümlelerin havada uçtuğu, öfke ve kinle eleştirilerimizi şekillendirdiğimiz, birlik yerine ayrışmayı ve grupçuluğu körüklediğimiz gibi eleştiriler getirmişlerdir. Bu yaklaşım en hafifinden MLM'nin tarihsel birikimine, deneyimine, izlediği yol ve yöneme, ayırım noktaları karşısındaki tutumuna karşı bir yabancılık halidir. Arkadaşları Marks, Engels, Lenin, Stalin ve Mao yoldaşın ideolojik mücadelede izlediği hattı yeniden gözden geçirmeye davet ediyoruz. Mao yoldaşın Liberalizmle Mücadele başlıklı makalesinin hemen girişinde "Biz aktif ideolojik mücadeleden ya-

dükleri bir kaç hata, zaaf veya yanlıştan yola çıkarak devrimci bir hareketi çok rahat bir şekilde 'devletin işbirlikçi'si olarak ilan edebilmekteler.', "Sarıyorlar ki devrimcilere ne kadar saldıırırsak, o kadar devrimci oluruz", vb. vb. ifadeler bu iki yazıda bol miktarda bulunmaktadır.

Bu arkadaşlar ısrarla ve sebatla bizlerin eleştirilerinin altında başka başka şeyler aramakta, eleştiri tarzımızın ne kadar kötü, berbat, mahveden, bölücü ve yıkıcı olduğundan bahsetmektedir. Bıkmaksızın, durmaksızın bu "teraneleri" tekrarlamaktadırlar. Esasında ideolojik-politik mücade-

nayız; çünkü bu mücadele, Parti ve devrimci örgütler içinde savaşımızın yararına olan birliği sağlayan silahtır. Her komünist ve her devrimci bu silaha sarılmalıdır. Buna karşılık liberalizm, ideolojik mücadeleyi reddeder ve ilkesiz barıştan yanadır; bu yüzden yozlaşmış ve bayağı bir tavra yol açar, Parti ve devrimci örgütler içindeki bazı birimlerde ve bireylerde siyasi soysuzlaşmayı doğurur” tespiti üzerine uzun uzun düşüncelerinin, bu sözün anlamına dair eğitim çalışmaları yapmalarının faydalı olacağını öğütleyelim. Bize yönelik “liberal olun” çağrısını elimizin tersiyle ittiğimizi, siz de dahil hata ve eksik gördüğümüz her kesimle açık ideolojik mücadele içinde olduğumuzu belirtelim.

Bunun yanında bizi ayrılıkçı, birlik kültürünü yok eden ve grupçu olarak her vesileyle suçlamamız sizin ideolojik mücadele ölçütlerinizle ilintili bir meseledir. Bu tartışmalar da yeni değildir. MLM ustaların da benzer suçlamalara oportünizm tarafından çokça maruz kaldığını belirtmek gerekir. Bu meselenin salt teorik hatalarla açıklanması olası değildir. Sizin bakış açınızın, sınıfsal konumlanışınızla ilgili bir mesele olduğunu belirtmekte fayda var. Bu uzlaşma çizginizle, “bana dokunma sana dokunmayayım” ve “yaşa yaşatçılık” çizginizle ilintili bir sorundur. Tam da bu bağlamda Rusya’da gericilik yılları döneminde fraksiyonlaşmanın had safhaya ulaştığı, ayrışma çizgilerinin bilhassa Lenin yoldaş tarafından açık ve kesin bir ilkesel duruşla belirginleştirildiği dönemde Lenin yoldaşın yapılan suçlamalara karşı verdiği cevabı size anımsatmak gerekir: “Uzlaşmacılarımız gayri-fraksiyonel, erdemliymiş. Biz Bolşevikler, Fraksiyonel çabalarla bütün grupları geçmiştik, yani biz içlerinde en ahlaksızlarımızız.” Şimdi siz de Rusya’daki oportünist, tasfiyeciler, uzlaşmacı çizgilerin Bolşeviklere yönelik suçlamalarını bize yöneltiliyorunuz. Bu eksende biz durduğumuz yerin neresi olduğunu biliyoruz ve sizin de nerde durduğunuz tarih ve toplum bilimi yasalarına bakarak net tanımlayabiliyoruz. Liberal ve uzlaşmacı çizginiz, öğütleriniz, bunu var etmeye yönelik agresif-saldırgan tutumunuz eskimiş bir oportünist öğretinin karşımıza dikilmesidir. Buna yüz vermeyeceğimiz ise açıktır.

SMF VE TOTOLOJİ!

SMF ve Gazete Patika’nın eleştirilerimiz üzerinden geliştirdiği savunmaya, yaklaşımlarına geçelim. SMF, YD’nin

eleştirilerini altı maddede karşılamış. Gazete Patika’da 12 Mayıs tarihli yazıda ise benzer eleştiriler tekrarlanmış. İki yazıda ise SMF’nin belediyeçilik anlayışı, ne yaptıkları, ne amaçladıkları uzun uzun izah edilmiş.

SMF’nin altı maddede topladığı eleştirileri karşılama biçimi “süt

nine” maddeleri karşılama biçimi “süt

nine” maddeleri karşılama biçimi “süt

nine” maddeleri karşılama biçimi “süt

nine” maddeleri karşılama biçimi “süt

nine” maddeleri karşılama biçimi “süt

ten devletin diyerek amaç-araç ilişkisi denklemleriyle işi kotarmaya çalışmaktadır. Ancak ortada Dersim Belediyesi’ne ve SMF’ye bir iftira olmadığı açıktır. Tablo şudur: Fatih Maçoğlu çalıştığını açıklıyor, SMF buna kılıf buluyor, Gazete Patika yazarı reddediyor.

Ancak SMF ve Patika yazarı yazılarında öz olarak “belediyeçilik, bu, çok fazla şey beklemeyin, nesnel durum istediğimiz düzeyde pozisyon almamıza

müsait değil” “aşama aşama ilerliyoruz hizmet siyasetimize bakın” demektir. Nesnel gerçekliği iştahla ve büyük bir hevesle anlatan SMF ve Patika yazarı bir Marksist gibi değil bir objektivist gibi tutum almaktadır. Nesnel durumun tarifini herkes, hepimiz görmekteyiz. Nesnel durumu tarif görevi midir sizin göreviniz? Lenin yoldaşın şu alıntısı belki sizin için bir rehber ve kafa açıcı bir işlev görür: “Objektivist, verili tarihsel sürecin zorunluluğundan söz eder; materyalist (Marksist-YN), verili iktisadi toplumsal formasyonu ve onun tarafından üretilen antagonist ilişkileri tam olarak saptar. Verili bir dizi olgunun zorunluluğunu kanıtlayan objektivist daima, bu olguların savunucuları bakış açısına düşme tehlikesi içindedir; materyalist, sınıf karşıtlıklarını açığa çıkarır ve böylece bakış açısını belirler... Öte yandan materyalizm deyim yerindeyse tarafsızlığı içinde barındırır, çünkü bir olayın her değerlendirmesinden doğrudan ve açıkça belirli bir toplumsal grubun bakış açısını savunmakla yükümlendirir.” (Lenin Seçme eserler Cil-11 Syf: 389-390) (YD: 'Savuncar' burada var olan olumsuzluğu, kusuru savunarak yükseltme olarak kullanılıyor)

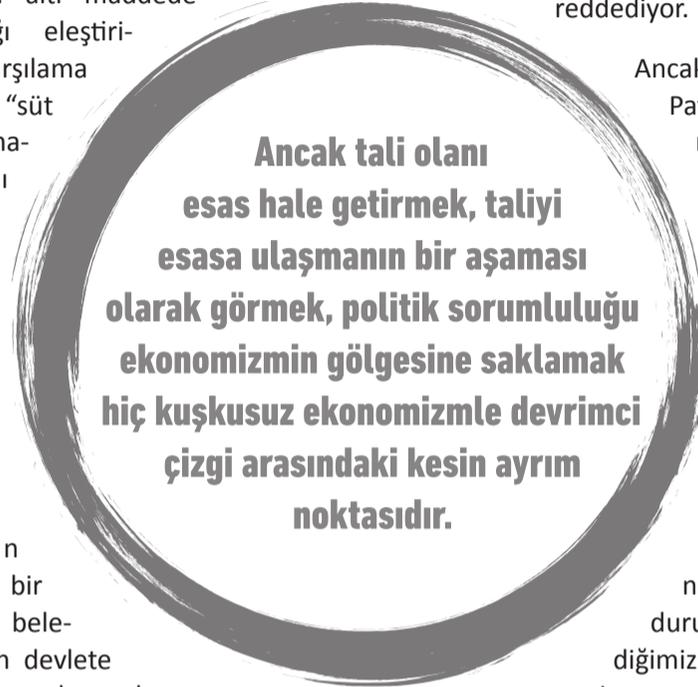
Bu eksende SMF ve Patika yazarları var olan konumlanışıyla Lenin yoldaşın tarifi ile objektivist olmanın ötesine geçemeyen, Marksizm’den uzaklaşmış bir gerçeklik içine giriyorlar.

SMF, bizim valilerin ve devletin dev-

rimcileri sevmediği gibi bir tespit yaptığımızı ifade ederek yine totoloji iddiası üzerinden bizi vurmaya çalışmıştır. Tartışmayı sulandırmak için bir yöntem keşfetmiştir SMF. Bu yöntemi ise yazı boyunca uygulamıştır. Orada vurguladığımız nokta oldukça berraktır. Böylesi saçmalıklarla eleştirdiğimiz noktayı es geçmek ucuz bir polemik tarzıdır. “Yüzyıldır Dersim’e gelen valilerin hepsi aynıdır” diyerek, faşizmin milli bayramında “Komünist Belediye Başkanı’nın” gözlerinin içine bakarak nasıl devrimcilerin katledildiğinin, Dersim’in devrimcilerden arındırılacağı anlatılması ve buna sessiz kalınması normalleştiriliyor. Her vali aynı düzeyde karşı-devrimciydi ne yapalım yani, ağzı torba değil ki bağlayalım demek isteniyor. Ama Maçoğlu’nun bu açık saldırı karşısında protokolde sessizce dinlemesi, tutumsuz kalması “komünist kimliğin” protokollerde zorunlu olarak çıkarılması gerektiği mesajı veriliyor. Bu kimlik bunalımı sizin tercihiniz olabilir, tavırsızlık da bir tutumdur. Ancak bunları ifade etmek de bizim sorumluluğumuz altındadır. Ancak yaptıklarınızın arkasında durmamak ve totolojilerinizle meseleyi kotarmaya çalışmak sadece sizi gülünç duruma düşürüyor.

KEMALİZM VE GÜLÜNÇLÜK!

SMF ve Gazete Patika yazarı TKP, TKH gibi güçlerle yapılan ittifaka dair eleştirilerimizi karşılarken yine ikna edici olmaktan uzaktır. TKP ve TKH gibi güçler, halk içindeki kesimler içinde orta sınıf karakteriyle, ideolojik şekillenişleriyle, sosyal-şovenizmden mustarip çizgisiyle, reformist hatıyla en gerici kesimler arasındadır. Bu kesimin en önemli ideolojik lekelerinden birisi de Kemalizm’e bakış açısı ve bunun sonucu olarak sistemle ilişki biçimidir. Bu eleştirileri karşılarken SMF, belediye seçimlerinde ittifak kurduğumuz ESP-EMEP-HDP’yi de Kemalist olmakla ve bizim tutarlı davranmadığımızı anlatmaktadır. Bu güçlere yönelik bir dizi eleştiri getirilebilir, uzlaşmacı çizgileri, klikler mücadelesinde konumlanışları, vs. ancak TKP ile özdeşlik kuran bir Kemalizm eleştirisi zorlamanın zortlamasıdır. Belediye seçimleri döneminde HDP ve EMEP’in CHP ile Dersim’de flörtü ya da genel olarak ülke genelinde “millet ittifakına” yedeklenmesi de yazıda bizi vurmaya yönelik kullanılan bir argüman. Arkadaşlara belediye seçimleri ve sonrası dönemde bu konuya dair Yeni Demokrasi’de çıkan yazılara bakmalarını öneriyoruz. Dersim Pertek’te CHP ile kota-

rılan ittifak karşısında takındığımız boykot tavrını anımsatmak istiyoruz. Yani sizin bu eksende karşı-eleştirelinizin bize dokunması olası değildir. Arşivler, tutumlar, görüşmeler, tutanaklar sizin dilinizle ifade edersek “odur orda.” Zorlama çabanız sizi zayıf düşüren, mızıkçı çocuk görüntüsü veren bir tabloya neden olmaktadır.

YOL-SU-ELEKTRİK, KOOPERATİF; İŞTE SİZE KOMÜNİST BELEDİYESİ!

SMF'nin belediyeçilik anlayışı, belediyelere bakış açısı daha özcesi bu meselelerin devrimci politikadaki yeri ve ele alışı üzerine olan kısma gelecek olursak. Öncelikle belediyelerin parlamento gibi bir işlevi, rolü olmadığı ancak devrimci politikayı hayata geçirirken yerel ölçekte bir çeşit parlamento aracını kullanma meselesinin özgün bir uzantısı olduğunu belirtmeliyiz. Bu bağlamda belediyeçilik çizgisinde devrimcilik-ekonomizm-reformizm tartışması aynı zamanda parlamentarizm, legalizm parantezine girecek bir tartışmaya içkindir.

SMF ve Gazete Patika yazarı, sosyalist-komünist hatta belediyeçilik anlayışı taşıdıklarını bir yandan ortaya koyarken diğer yandan “yasal prose-

dürler” “burayı kurtarılmış alan mı zannediyorsunuz”, “belediyeler zaten devletindir” gibi gerekçeler üretme ihtiyacı duymaktadır. Bu gerekçeler yapamadıkları şeyler için mi? Bir dizi meselede belediyenin politik tavrı alamamasına dair bir izah mı? Yoksa örtülü şekilde eleştirileri kabul etmek olarak mı yorumlanmalı. Bunun kararını okura bırakıyoruz. Ancak bu derece belediyenin sınırlarını, sınırlanmışlıklarını anlatma kaygısı eleştirilerdeki muhtevaya hak vermek, ancak nesnelğe uygun görmemek olarak açıklanabilecek bir şeydir.

Fakat SMF öncelikle sosyalist-komünist belediyeçilik tanımını net, kesin ve çok yönlü koymalıdır. Zira parlamento, belediye, muhtarlık gibi alanların devrimci politikada kullanılacak bir alan, faydalanılacak bir kürsü olarak kullanılması meselesi ideolojik-siyasi-ekonomik-kültürel bir bütünlüğe ve devrimci mücadeleye hizmet etmesine, kitlelerin çelişkilerini ne biçimde ve nasıl şekillendirme rolü verdiğiyle ilgilidir. Bu eksende bu alanların ve kürsülerin kullanılması her şeyden ve her şeyden önce politik bir meseledir. Devrimci mücadele için ise politik iktidar mücadelesiyle

doğrudan alakalıdır. Devrimci ve komünistlerin çizgisi en baştan itibaren kitlelerin çeşitli biçimlerde örgütlenmesi, seferber edilmesi, onların politik iktidar perspektifiyle donatılması, sistemle olan çelişkilerinin harlanması güçlendirilmesi, kitlelerin yaşadıkları çelişkilerin nedenlerinin açığa çıkarılması, verili ekonomik-siyasi ilişkilerden koparılması ve elbette kuşkusuz politik özneler haline getirilmesidir. Bunun yanında kitlelerin dayanışma ruhunun geliştirilmesi, onların yaşamlarının kolaylaştırılması, ekonomik taleplerinin savunusunun yapılması, sistem içi iyileştirmelerin mücadelesinin verilmesi Lenin yoldaşın belirttiği gibi “kısmi talepler mücadelesiyle” birleşilmesi görevi vardır. Ancak tali olanı esas hale getirmek, taliyi esasa ulaşmanın bir aşaması olarak görmek, politik sorumluluğu ekonomizmin gölgesine saklamak hiç kuşkusuz ekonomizmle devrimci çizgi arasındaki kesin ayırım noktasıdır. Lenin bu noktada açık bir şekilde şunu ifade etmektedir: “Marksistler kısmi talepleri ret etmiyorlar. Bu saçmalaktır. Biz kısmi talepler gevezeliğiyle reformizmin halkı dolandırmasını ret ediyoruz.”

Şimdi sevgili arkadaşlar Ovacık Belediyesi ile birlikte “Komünist Başkan”, “Komünist belediyeçilik”, “Sosyalist-halkçı belediyeçilik” diyerek genel bir siyasi çizgi tanımlayan sizlersiniz. Bu tanım yapıldığı andan itibaren, tüm beklentiler bu kimliğin bütünlüğü içinde ele alınır, teste tabi tutulur ve eleştirinin dozu buna paralel yapılır. Yani “kurtarılmış alan mı ki” söyleminizin bu eksende karşılığı yoktur. Komünizm propagandası bir bilinç oluşturma, en başta da kitlelerde siyasal iktidar perspektifiyle, sistemden kopuşu içeren bir bilinç taşıma meselesidir. Tüm gelişmeler, meseleler, çelişkiler ve ilişkiler bu hedefe, amaca hizmet etmek zorundadır.

SMF ve Patika yazarı üretim ve tüketim kooperatifçiliği, alt yapı çalışması, yol-su-ulaşım hizmeti, öğrencilere burs, köylülerin tefecilerden kurtarılması, meclis örgütlenmeleri ile halkın yönetime katılması, kadın meselesi ve daha bir dizi kültürel-sanatsal faaliyetler sıralamaktadır. Arkadaşlar kendisine komünist, devrimci diyen, temel programını sistemi yıkmak ve kitleleri politik iktidar meselesine sevk etmek olan bir hareketin bu çalışmalarının ana politik görevlerinin

yan ürünü olduğunu, asıl meselenin kitleleri sisteme karşı yönlendirecek çelişkilerini derinleştirecek, uzlaşmazlığı içeren duruşun ve yaklaşımın kazanılmasını sağlayacak bir politik yönelim olduğu açıktır. Eğer ekonomizm ve reformizm ile devrimci çizgi arasındaki bu net ayırım noktasında bir anlaşmaya varırsak tartışmanın seyri daha kolay hale gelecektir. Sizin tüm anlatılarınıza, sunduğunuz argümanlara karşı Lenin'in şu sözü aklımıza geliyor: "Ekonomik mücadelenin kendisine politik bir nitelik kazandırmak' cümlesinde, ekonomik reformlar için mücadelenin dışında hiçbir şey içerili değildir." (Lenin, Seçme Eserler Cilt II, s. 90)

SUYA SABUNA DOKUNMA HİZMETTE SINIR TANIMA!

Dersim Belediyesi'nin devletin topyekûn saldırısına, gerillayı imha savaşına, ihbarcı ağının yaygınlaştırılmasına, asker-polis-bürokrasi baskısının yoğunlaşmasına, Kürt ulusunun haklarına yönelen gasplara, belediyede bu eksenle nasıl bir politik tutum alındığına dair tartışmayı devre dışı bırakacak; kitlelerle dayanışma ve yaşamlarını iyileştirmeye odaklı olumlu politikalarla sınırı çizerek indirgemeci bir belediyecilik tartışması yaparsanız tam da atılan taş gediğine oturmuş demektir. Ki yazılarınızda açıkça bunu yapmaktasınız. Patika yazarının 12 Mayıs tarihli yazısında "gerilla cenazelerini sahiplenmek, Dersim tabelasını asmak" gibi birkaç politik tutum örneği verilerek zevahiri kurtarma girişimi olmuştur. Fakat Belediye Başkanı Maçoğlu'nun Ovacık'ta ölümsüzleşen gerilla cenazelerine dahi katılmadığı, hatta Yılmaz Kes gibi sembolik bir şehidin dahi cenazesine gitmediği bir gerçek değil midir? Yine Maçoğlu'nu medya da arzı endam ederken sürekli görmek olanaklı iken, Dersim'de düşmanın saldırdığı ve kitlelerin yanında bulmayı istediği hiçbir eylemde görmek de olanaklı olmamaktadır. Bunların hepsinin belediye ile politik görevler arasında kalın çizgiler çekmiş kategorik ayırım koymuş, korumacı bir çizginin sonucu olduğunu söylemek iftiracılık mı olacaktır. Ancak tam bir burjuva politikacılar gibi esasta hizmet politikası gözümüzün içine sokulmaya çalışılmaktadır. Ki Dersim tabelası meselesinde Belediye Başkanı Maçoğlu'nun "son kararı valilik verecek" gibi baştan teslim olan yaklaşımı da hafızalardadır. Yani bu anlamda Dersim'in ulusal kimliğinin örgütlenmesi ve mücadelesi noktasında sem-

bolik adımlarda bile cesareten yoksun, "tabela" küçük ayrıntıdır tutumu görülmektedir. Ki SMF, "Bir Marks'a, Lenin'e, Mao'ya; bir İbrahim'e, Deniz'e, Mahir'e, Mazlum'a bakın bir de çorbayı ve protokolü ana gündem yapan, kişisel tartışmalar ve karalamayı hünere çeviren şu ardıllar olarak halimize bakın. Öyle ki bıraksan on yıl çorba, aşure, gıda paketi ve protokol tartışması yapacak kapasite ortaya çıkmış durumdadır. Biz kendi payımıza kamuoyu önünde bu tartışmaları yaptığınıza utanıyoruz" diyerek Vefa Destek Grubu'nu küçük ayrıntı, vali ile protokollerde böylesi kapsamlı ve kanlı saldırganlık döneminde bunlar yokmuş gibi yer almayı önemsiz bir mesele olarak gören tutum vardır. Kuşkusuz bu yaklaşım ellerindeki belediyenin önemli toplumsal sorunlar, devletin saldırıları karşısında etkin, aktif tutum almayı ve kitlelere bu araçlar üzerinden güçlü şekilde bilinç taşıma ve seferber etme sorumluluğunda da görevsizlik sonucu çıkaracaktır. Ki Dersim Belediye Başkanı'nın gündemi işgal ettiği meselelere baktığımızda ya da gelişmelere dair aldığı tutumlara baktığımızda çelişkilerin keskinliği karşısında suya sabuna dokunmayan, "halka hizmete kendini vakfetmiş" bir görüntü oluşturma gerçekliği söz konusudur. Kayyumlar meselesine ortalama bir CHP belediye başkanının aldığı tutumu geçmeyen, soru sorulursa konuyla ilgili cevap veren bir politik konumlanış söz konusudur. Ülkenin genel gidişatı içinde sistem partilerinin belediye başkanlarından daha az ilgili bir konumlanış olarak, politik gelişmelerde korumacı ve nötr bir tutum sergilemektedir. Bunlar gerçeklerdir. Bunların üstüne bir de devletin valisi ve kolluk güçlerinden oluşan Vefa Destek Grubu'yla yapılan ortak çalışmalar eklendiğinde karşımıza çıkan tablo ekonomizmin, eldeki mevziiyi kaybetmemek için yer yer üç maymunu oynayan tutumların olduğu bir gerçek çıkmaktadır.

Sizlerin belediye çalışmalarında bizim için sadece iyileştirme kategorisinde olan çalışmalara dair yaptığınız övgülere ise yine Lenin yoldaşla cevap vermek yerinde olacaktır: "Reformizm genelde, insanların kendilerini eski, egemen sınıfın ana temellerini ortadan kaldırmayı gerektirmeyen değişiklikler için, bu temellerin korunmasıyla bağdaştırılabilir değişiklikler için ajitasyonla sınırlamalarından ibarettir." (Lenin, Seçme Eserler Cilt IV, s. 153) Evet arkadaşlar bize verdiğiniz cevaplarda ve hizmet çetelenizde Lenin'in reformizm için yaptığı bu özel-

lik ciddi düzeyde sırtıyor yüzümüze karşı. Sizin sosyalist-komünist belediyecilik adı altında önümüze koyduğunuz, ajitasyonunu yaptığınız şey reformizmin gerçekliğini gizlemek için başvurduğu yöntemdir. Siz belediye merkezli çalışmaya odaklandığınız, gözünüzü bu olanağın tatlı popülizmi ve "kitlelerin sel gibi büyüyen sevgisi" ile sarhoş olma hali ile kararttığınız noktada reformizmin ajitasyonlarını sizden daha fazla duymamız kaçınılmazdır. Belediye çalışmalarıyla kitlelerin politik çelişkilerini keskinleştirmeksizin yürüteceğiniz çalışma, büyüyen sevgi ve saygıya karşı bizim öfkeyle köpürmemizin olanaklı olmadığını, bu derece reformist hülyalara dalmadığımızı belirtmek isteriz. Sizin mahalle delikanlısı edasıyla nispet arayan yaklaşımınız da buraya not edilmesi gereken bir ucuz politik argümandır.

BİRKAÇ SAÇMALIK ÜZERİNE BİRKAÇ DEĞİNİ

Patika yazarının 12 Mayıs tarihli yazısının girişinde eleştirilerimize karşı "görece 'güçlü' bir yapılanmanın 'aferin'ini alma çabasıyla başka bir anlam ifade etmiyor" tespitine de değinmeden geçmeyelim. Ulusal hareketten aferin alma kaygısı taşıyacak son hareket olduğumuzu ulusal hareket de, siz de, diğer tüm devrimci-demokratik güçler de bilmektedir. Ulusal harekete karşı yaltaklanma siyasetinin en çok onlara zarar vereceğini, bu eksenle eleştirmekten hiç geri durmadığımızı bilmeyen yoktur. Bu yaklaşımımızdan dolayı siz de dahil diğer devrimci-demokrat güçler tarafından "sosyal-şovenizmle" itihama varan durumlar oluşmuştur. Bizler "aferin" peşinde koşan değil, ilkesel duruş ve proletaryanın sınıfsal çıkarları ekseninde koşan bir konumlanışla hareket ediyoruz. Ayrıca bu meseleye dair eleştirilerimizin Alican Önlü'nün çıkışından önce kaleme alındığı, yayın periyodundan kaynaklı geciktirildiğini de buraya not düşelim. Belki utanma duygusu içinde bir özür dilersiniz bizden.

Patika yazarının bir de yedi düvelin övgüsüne mazhar olmaya dair anlatısı vardır. Patika yazarı, "Elazığlı köylü kadının, Mersinli çiftçinin, Rizeli üreticinin, İstanbullu işçinin, Eskişehirli öğrencinin, Diyarbakırlı gencin, Urfalı köylünün, Roboskili Cami hocasının, Alevi derneğinin, Demokratik ve Yöre kurumlarının, İstanbul ve Suruç belediyelerinin, burjuva TV kanalları ve gazetecilerin, Berlinli göçmenin, Grazlı belediyenin, İngiltereli profesörün ve Üniversitelerin, yani Kürdün, Tür-

kün, Lazın, Çerkezin, Ermeninin oluşturduğu tüm toplumsal katmanların, dahası Almanın, İngilizin, Fransızın ilgisine mazhar olup taktirini alan..." dedikten sonra "Bunca alaka ve etki anlamsız mıdır? Ne dersiniz?..." diye sormaktadır. Hiç kuşkusuz demokratik-devrimci cephe adına oluşan bu ilgi ve sevgi bizi de memnun etmektedir. Bu durum karşısında keder ve elem içinde olacağımızı düşünmüş olmaktan kaynaklı bu soruyu sorduğunuz var sayıyoruz! Çünkü bu derece kendine övgü, bu düzeyde bir reklam, devrimci kültür açısından pek hayra alamet değildir. Ancak oluşan bu ilgi bizi memnun ettiği kadar kaygılandırmaktadır da. Zira geniş kesimlerin demokratik, devrimci mevziiye yönelik oluşturduğu sempati, yanlış bir çizgi, hatalı bir hat ile daha büyük bir tepkiye hızla evrilmekte, hayal kırıklığı devrimin lehine oluşmamaktadır. Yine bu "sevgi selinin" bir kısmının liberal, aydın, burjuva, sosyal demokrat cenahtan gelen ve bilerek "balonu şişirme" hesabını içerdiğini de görmezden gelmediğimiz bilinmelidir. Ayrıca bizim eleştirilerimizin karşısına bu argümanı çıkarmak ideolojik-politik mücadelede bir edep meselesidir. Bizim üzerimizde, oluşturduğunu iddia ettiğiniz "sevgi selini" bir sopa gibi sallamanın da karşılığı yoktur. Aksi durum bizi Kaypakkayacı olmaktan çıkaracaktır.

Sonuç yerine, SMF ve Gazete Patika konumlanışını, tutumunu gözden geçirmesini hedeflediğimiz eleştirilerden çıkardığı sonuç, geri ve sorunlu pratiklerine ve de yaklaşımlarına daha sıkı sarılmak oluyor. Tüm tartışmalarda ise biz şu tarihsel dizini çıkarıyoruz: Bersntein "hareket her şeydir, nihai amaç ise hiçbir şey"dir sözüyle temel bulan Marksizm'den sapması, Martinov'un Lenin ve Iskra için söylediği "Dogmanın devrimleştirilmesini yaşamın devrimleştirilmesinden üstün tutan" formülasyonu Rusçalaştırılmış, SMF ve Gazete Patika ise Martinov'un "Maskeli Bersteinciliği"ni emanet alarak "Dogmalarına sıkı sıkıya sarılarak yaptıklarıyla konuşamayan, yapanların yaptıklarını dogmalarına meze ediyor" diyerek sözü Türkçeleştirmişlerdir. Girdikleri yol maalesef bu tarihsel kaynaktan beslenmektedir. Bu yolun çıkmaz olduğu, tarihsel olarak ispatlanmıştır. SMF bu çıkmaz olduğu ispatlanmış yola girme özgürlüğünü elbette kullanabilir. Ancak biz kullanmalarını umuyoruz.

Kadın Kitleleri İçerisinde Örgütlenmenin Anahtarı: Sürekli Faaliyet

Kadın çalışmalarında bir anlayış olarak ortaya çıkan kimi yaklaşımlar üzerine tartışmaları yoğunlaştırıp derinleştirmek her zaman bir ihtiyaçtan ortaya çıkmaktadır. Bu açıdan ortaya çıkan bazı çalışma tarzları pratikte mahkum edilmeli, kadınlara ulaşma için sorumluluklara dört elle sarılmalıdır. “Sürekliliği sağlanmamış faaliyet, kendiliğindencilik, kişiye bağlı faaliyet, kendi yağıyla kavrulma yaklaşımı, plansız çalışma tarzı” üzerine etkili şekilde tartışmak daha zorlu görevleri kavramak bakımından değerlendirildiğinde bugün ilerleme kat edilmiştir. Ancak bu noktada da yetinmecı bir yaklaşıma düşme tehlikesi ise varlığını koruyor. Bu bakımdan kendi yağıyla kavrulmuş faaliyet tarzına karşı uyanık olmak kadınların sorumluluğunda içinden geçtiğimiz süreçte ve her zaman dikkat edilmesi gereken tehlikeli bir zafiyettir.

Deneyimler ışığında dersler çıkararak faaliyet örgütlemelerine ağırlık vererek ilerleme rehber edinilmiş, deneyimlerin aktarımlarıyla kadınlar tüm eksikliklerine rağmen süreci göğüsleme bilinciyle çalışmıştır. Deneyimlerin toplamında yukarıda ifade ettiğimiz bu anlayışların en fazla ders çıkarılan biçimi ise “sürekliliği sağlanmamış faaliyettir.” Kadın çalışmalarının mücadelesinin her anına yedirilmediği yer yer belli takvimsel gündemlerle sınırlı kaldığı, ya da en azından bu gündemlerde kadın çalışmalarının daha görünür ve etkili olduğu söylenebilir. Belli zaman dilimine odaklı faaliyet takvimsel gündemler çerçevesinde yürütülen çalışmalar genel olarak kitlelerin gündemlerini yakalamak ve sınıf mücadelesinin tarihsel kesitlerine yoğunlaşmış çalışmalar önemsiz görülmemekle birlikte sadece bu dönemleri kapsayan faaliyet kısır döngü oluşturur. YDK bu çerçevede başta eğitim çalışmaları olmak üzere, yerel kadın komisyonları, her gelişmeye ilişkin sözünü söyleyen yaklaşımıyla kendini ortaya koymuştur. Bu açıdan eksiklerini kavramada cesur, bununla mücadele de cüretli adımlar ortaya çıkan yanlış düşünceler ve anlayışlara set olmayı da beraberinde getirmiştir/getirecektir. Proleter devrimci kadınların mücadelede özneleşmesi

ancak bu anlayışın üzerine kurulacaktır. Teoride yetkin, pratikte atak, savaşta komutan olan kadınlar ancak bu sistematığı geliştirildiğinde bilince çıkarıldığında ve net bir kavrayışa vardığında yaratılacaktır.

Plansız, kadın kitlelerinden uzakta bir çalışma tarzı kabul edilemezdir. İşçi ve emekçi kadınların çelişkilerini sorgulayan, çözümleyen buna uygun politikalar belirleyen ve uygulayan bu çerçevede kadınları kitleler halinde bu politikalar çerçevesinde harekete geçirip örgütleyen bir çalışma ancak sürekliliği sağlanmış bir faaliyetle başarılabılır. Pandemi sürecinin ortaya çıkardığı “hepimiz aynı gemideyiz”, “devlet güçlüdür”, “salgın zengin fakir dinlemiyor” vb söylemlerle kitlelerin özelde de kadınların bilinci bulanıklaştırılmaya çalışılmakta öfke bastırılmak istenmekte, emperyalist-kapitalist sistemden çıkış olmadığı yönünde ideolojik saldırılar ayyuka çıkmaktadır. Binlerce yılda esas olarak kadınlara öğretilmiş çaresizlik duygusu tüm toplumun zihnine zerk edilmek istenmektedir. İçinden geçilen süreç çalışmalarda bazı kısıtlılıklar oluşturmakta pandemi ile sömürünün kısıtlıca alınan kadınlar ev içinde, iş yerinde (ki yaşam tüm işçi sınıfı için sadece bu alanlara sıkıştırılmaya çalışılmaktadır) sömürüyü katmerlenmiş şekilde yaşamaktadır.

Diğer yandan ise kadın çalışmalarında önemli araçlardan olan bildiri dağıtımı, afiş, ozalit, duvar gazeteleri, dergi dağıtımları, pankart çalışmaları vb. ile yürütülen genel propaganda araçları ise daha etkin kullanılmalıdır. Sosyal medya alanının daha da geliştiği görülmekle birlikte bu gerçek göz önünde bulundurularak ancak esasa konulmadan etkili şekilde kullanılarak kadınlar mücadele arenalarına çekilmeli, sistemden tam kopuş olmadan kurtuluş olmayacağı anlatılmalıdır. Faaliyette genel propaganda özel rehberlik ilkesi ışığında çalışmalarımız hızını kesmeden, durmaksızın sürdürülmeli, koşullara uyumlu yeni yöntemlerle kadınlara gitmenin yolu bulunmalıdır. Bu yolu bulmanın temel koşulu ise aramaktır. Yani net şekilde ifade edersek devrimci çalışma

tarzından vaz geçmemektir, kitlelerle dolaylı değil doğrudan ilişki kurmaktır.

Kadına yönelik saldırılar çok yönlü ilerlerken biz faaliyetimizi tek yönlü, belli zamanlara sıkıştırılmış bir şekilde ilerletme biçimine hapseden zorunluluklarımızı güncellemeliyiz. Gelişen koşullara sistematik şekilde uyum sağlayan bu bağlamda somut durumun somut tahlilini yapan ancak hiçbir koşulda görev ve sorumluluklarına yabancılaşmayan çalışmalarımızı yürütmenin yarattığı olumluluğu gözden kaçırmadan kadın kitlelerine ulaşma hedefiyle hareket etmeliyiz.

Pandemi sürecinde kadınların ev içi emeği çok yönlü şekilde sömürülmeye devam etmektedir. Pandeminin yarattığı koşullar psikolojik olarak kadınları yıpratmakta eve hapsolma halinin cefası kadının şefkatli ve anaç ellerine emanet etme vurgularıyla kutsanmaktadır. İşten çıkarma saldırısından en çok etkilenen kadınlar bu süreçte ortaya çıkan ekonomik buhranın ev ekonomisini sürdürme, sofraya bir kap yemek çıkarma şeklinde ki sorunlarla boğuşmaktadır. Toplumsal cinsiyet rollerinin binyıllardır kadına öğrettiği ve kadını mahkum ettiği edilgenlik bir görev gibi tarif edilmekte, bu süreçte daha anlayışlı daha sevecen daha uysal olması beklenmektedir. Psikolojik travma biçimine dönüşen bu olgular kadının kimlik ve kişilik gelişimini olumsuz yönde etkilemektedir. Çalışmak zorunda olan kadınlar için durum çok daha karmaşık bir hal almakta her gün işten çıkartılma korkusuyla patronların saldırı

ve tehditleri ayyuka çıkmakta çaresizlik kısıtlıca alınmak istenen öfke kendi içinde boğulmaktadır. Diğer yandan pandemi sürecinde kadına yönelik şiddet boyutlanmış, onlarca kadın katledilmiştir. Katillerinin cezalandırılmadığı ve hatta ödüllendirildiği bu koşullarda devlet istismara dayalı evliliği yasallaştırmaya kalkmakta bunun adına da aile demektedir. Tam da böylesi bir süreçte kadınların sınırlarına dokunan sisteme karşı memnuniyetsizliğini artıran bu olgular üzerine oturan politikalar yaşam bulmak zorundadır.

Devrimci yaratıcılıktan ve zenginlikten yoksun derinliği olmayan çalışma tarzı aynı şeyleri tekrar etme gibi bir yüzeyselliğinde tükenmişlik olgusu ortaya çıkar. Hiçbir şey yapamadığına ya da yapılamayacağına dair düşünceler baş göstermeye başlar ve bununla birlikte koşullara teslim olma olgusunu ortaya çıkarır. Birçok kadın hareketinde yansıyanda budur. Peki bu koşullar altında kadınlar sürece nasıl adapte olacak anın görevlerini kavrayacak ve bu eksende kadın sorununa ilişkin güncel politikalarla kadın kitlelerini sınıf mücadelesi perspektifiyle örgütleyecektir? Bu soru çok çeşitli yönleriyle her gün yeniden kendimize sorduğumuz sormak zorunda olduğumuz sorumluluklarımızı dair cevapları barındırır. Sürekliliği sağlanmış faaliyet olmaksızın kadınlar içerisinde kök salmak mümkün olmayacaktır. Bu bağlamda kadın kitlelerinin beklentileri karşılanamayacak güven örgütlenemeyecektir. Yanıt ortadadır her koşul altında kadın kitlelerine gitmekten vazgeçmemek.

Kolektif Çalışma Tarzını Geliştirelim

Devrimci teori olmadan, devrimci pratik olmaz!
(V.I. Lenin)

Başkan Mao 1942 yılında Parti Okulu'nun açılışında yaptığı "Partinin Çalışma Tarzını Düzeltelim" başlıklı konuşmasına "Neden bir devrimci parti olmalıdır?" sorusuyla başlıyor ve şunları ifade ediyordu: "Bir devrimci parti olmalıdır; çünkü dünyada halkı ezen düşmanlar vardır ve halk, düşmanın bu zulmünü yok etmek istemektedir. Kapitalizm ve emperyalizm çağında, komünist partisi gibi devrimci bir partiye ihtiyaç vardır. Böyle bir parti olmadan, halkın düşmanın zulmünü yok etmesi mümkün değildir. Biz komünistiz, düşmanı alt etmede halka önderlik etmek isteriz; dolayısıyla saflarımızı

düzenli tutmalı, uygun adım yürümelili, birliklerimizi seçkin birliklerden, silahlarımızı iyi silahlardan oluşturmamız. Bu koşullar sağlanmadan, düşman yenilgiye uğratılmaz." (Seçme Eserler, Cilt: III)

Bu aynı soruyu biz komünistlerin de kendisine sorması ve düşmanı yenilgiye uğratmak için ihtiyaç duyduğumuz 'silahları' tespit edebilmemiz gerekiyor. Marksizm-Leninizm-Maoizmi (MLM) benimsemiş olsa bile komünist partisi devrimi başarıya ulaştırmak için siyasi, örgütsel ve askeri birçok silaha ihtiyaç duyar. Bu silahlar 'silahların eleştiri gücü' ve 'eleştiri silahı' diyalektiğinde olduğu gibi değişik biçimlerde fakat ortak bir uyum içerisinde hayata geçirilebildiğinde devrim için geliştirici bir işlev kazanır. KP'nin devrimi başarıya ulaştır-

mak için donanması gereken en temel silahlardan birisi de kolektif ruh ve çalışma tarzıdır. Komünistler için kolektivizm sadece devrimci mücadelede hâkim kılınması gereken örgütsel bir yöntem değil aynı zamanda savundukları ve ulaşmak istedikleri komünist toplumun bugünden yaratılan nüveleridir.

KOLEKTİF RUH VE ÇALIŞMA TARZI

Kolektif ruh ve çalışma tarzı; sosyalizmde sınıf mücadelelerine, yöneten yönetilen çelişmesine, parti içi ideolojik mücadeleye ve en önemlisi sosyalizmde geriye dönüşlere dair Marksizmin teorisini en ileri noktaya taşıyan Maoistler açısından daha da önemli bir konu zorundadır. MLM'nin sosyalizm şartlarında ortaya çıkardığı Büyük Proleter Kültür Devrimi (BPKD) teorisi, komünistlerin bugünkü devrim mücadelesine de referans olmalıdır. Eğer kitlelerin çıkarlarını esas alan komünist çizgi ve kitlelerle birleşmiş bir önderlik çizgisi süreklileştirilemezse dünyayı sarsan büyük devrimlerde bile geriye dönüşün önüne geçilemeyeceği ve devrimin yenilgiye sürükleneceği açıktır. Doğal olarak her adımında kitlelerin sınıfsal çıkarlarını esas almak ve buna bağlı olarak kitle inisiyatifinin açığa çıkarılmasına odaklanmak, sosyalizm de dahil sınıflı toplumların kaçınılmaz olarak ürettiği yöneten yönetilen çelişmesine devrimci bir yön kazandırabilmek için zorunludur.

Günümüz devrim mücadeleleri içerisinde farklı biçimler kazansa da MLM'nin BPKD teorisi kitlelere yaklaşımımızda ve onunla kopmaz bir bağ içerisinde bulunan örgütsel ilke ve çalışmalarımızda bize yön göstermelidir. Başkan Mao partinin çalışma tarzını değerlendirirken partinin genel çizgisi doğru olsa bile KP'nin önünde ciddi sorunlar olabileceğini belirtmiş, öznelciğe, sektizme ve basmakalıp parti yazılarına karşı mücadele etmeyi vurgulamıştır. Çünkü teorik planda yapılan doğru belirlemelerin ve siyasi çizginin başarı veya başarısızlığı örgütsel alandaki çalışma tarzına ve kadrolara bağlıdır. Yine Mao yoldaş, günümüzün koşullarını incelemeyi, tarihi in-

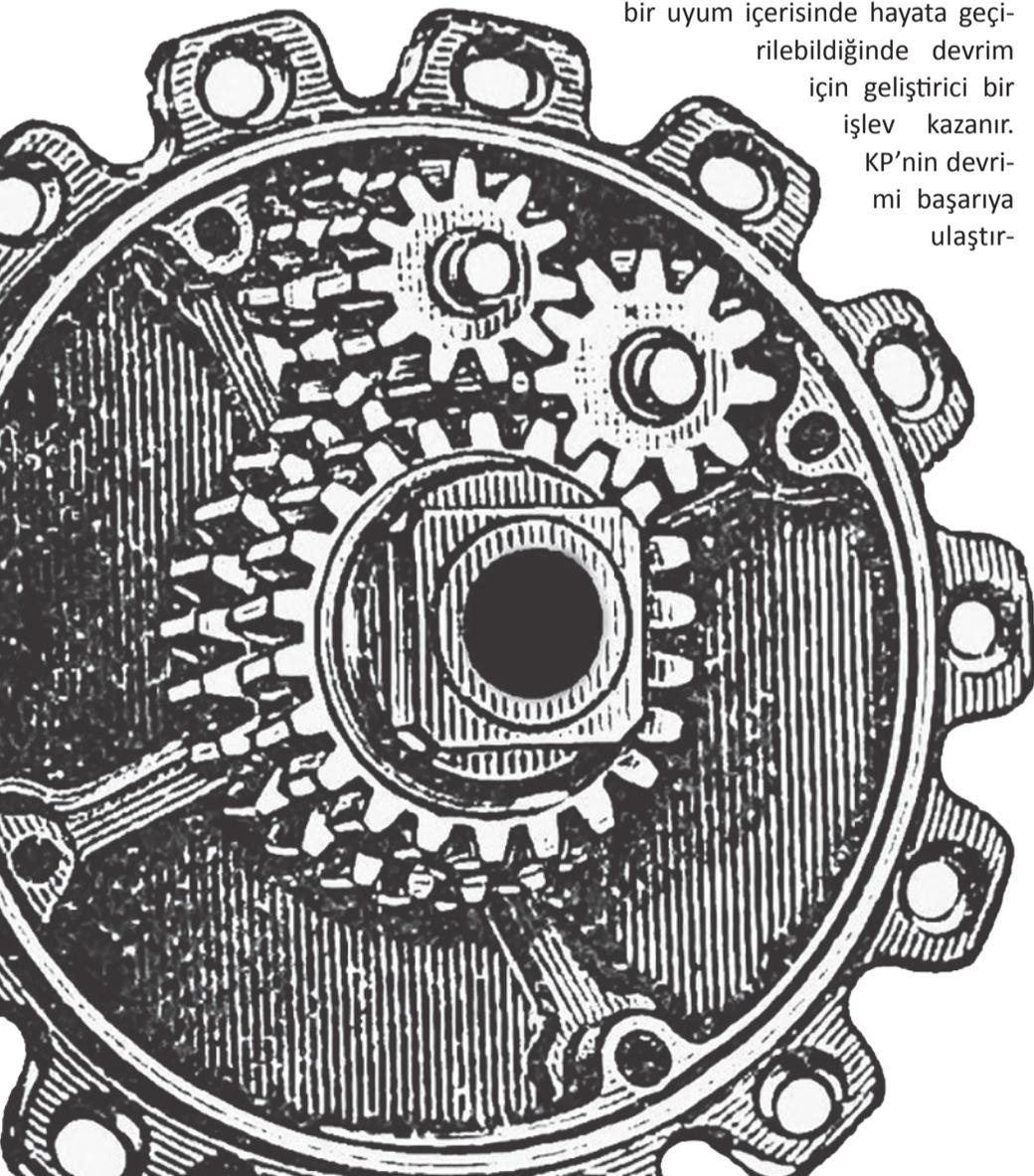
celemeyi ve Marksizm-Leninizmi uygulamayı göz ardı etmenin çok kötü bir çalışma tarzını doğuracağını ve birçok yoldaşa zarar vereceğini belirtmiştir. Kolektif ruh ve çalışma tarzıyla doğrudan bağlantılı değilmiş gibi gözükse de belirtilen vurgular politik ve örgütsel alanda ortaya çıkan yanlışların kökenlerine dikkat çekmektedir. Çünkü kolektif çalışma tarzının neden gerekli olduğunu kavramak ve bunun nasıl hayata geçirileceğini bilmek ideolojik ve siyasi bir kavrayışın ürünüdür.

İç işleyişi ve mekanizmaları da dahil olmak üzere parti içi yaşamın özünü siyasi yaşamdır. Siyasi yaşamı belirleyen şey ise sınıf mücadelesi, başka bir deyimle iktidar mücadelesidir. Doğal olarak parti içerisinde ortaya çıkan hiçbir sorun iktidar mücadelesinden, bu noktadaki ilke ve anlayışlarımızdan kopuk değildir. Bu nedenle kolektif çalışma tarzı, binlerce deneyimden süzülen bir doğru olduğu kadar devrimleri başarıya ulaştırmanın zorunlu bir gereği olarak da kavranmak zorundadır.

KOMİTE TARZI ÇALIŞMA

Çalışma tarzı, bir düşünceyi pratikte cisimleştirmenin ve onu yeniden üretmenin özünü oluşturur. Bu düşünceyi yaşama geçirmenin aracı ise parti komiteleri ve hücreleridir. Komitelerde yansımaları bulan çalışma tarzı ve sergilenen her davranış bir ideolojinin yansımasıdır. Proleter ideoloji, proletaryanın sınıfsal konumunda olduğu gibi kolektif bir karakterden beslenir. Parti komitelerinin ve her bir kadronun kolektivizmi kavrayarak uygulaması ise sınıf savaşını ve partinin bu savaşta rolünü kavramasıyla mümkündür. Dolayısıyla proleter ideolojiye denk düşen çalışma tarzı da kolektif olmak, komite tarzı çalışmadan beslenmek zorundadır. Kolektivizm ideolojik bir bakış açısının ve bütünlüklü bir kavrayışın ürünüdür. Komite tarzı çalışma ise kolektivizmin yapı taşıdır.

Daha somut tartışacak olursak komünistlerin bir yerde örgütlenmeye başlaması demek orda komitelerin kurulması demektir. Bu komiteleşme

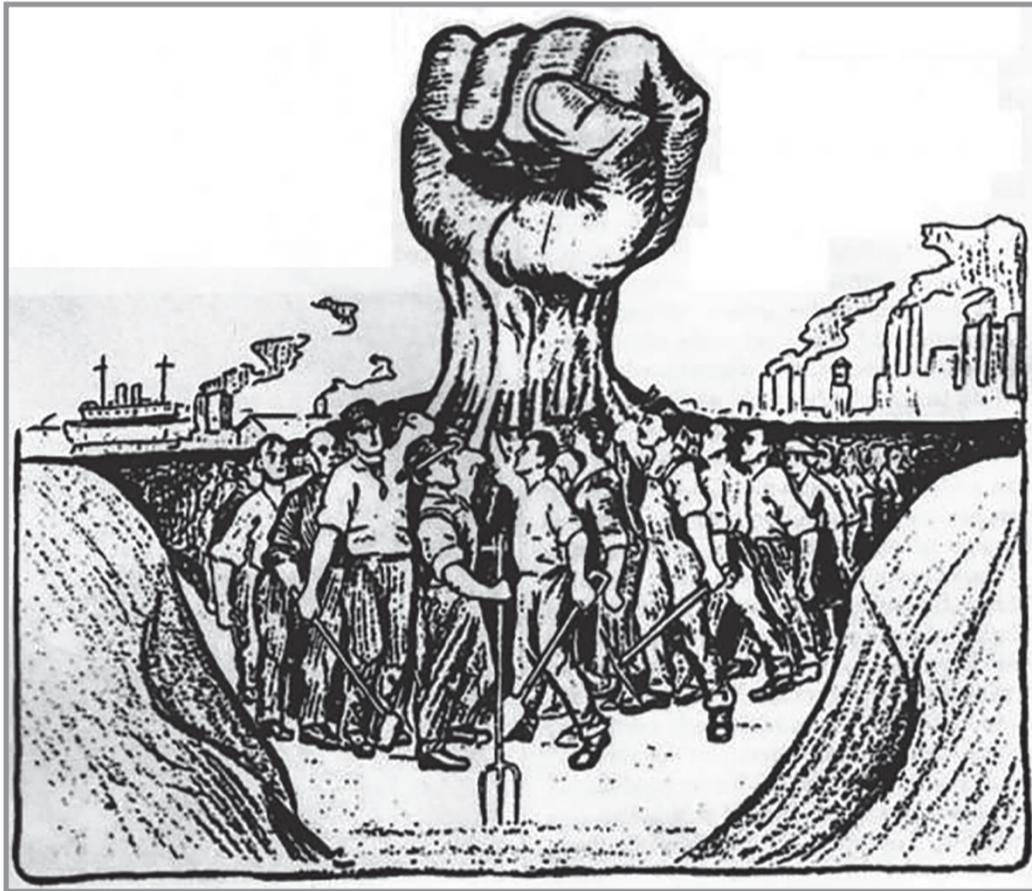
yönelimi, parti örgütünden başlar ve farklı biçimler kazanarak kitlelere doğru yayılır. Bir KP'nin sınıf mücadelesindeki güç ve etkinliğini belirleyen şey o KP'nin komitelerinin gücüdür. Bu güç esasta komitelerin niteliğiyle ilgili olsa da parti komitelerinin niceliği de bunu tamamlayan zorunlu bir unsurdur. Ancak uzun mücadele deneyimimizden de bilmekteyiz ki doğru bir kitle çizgisinin ve kolektivizm bilincinin gelişmediği yerde parti komiteleri de işlevsizleşir. Ya da daha olumsuz olarak komiteleşme yönelimi hayata geçirilmez, pratikte bolşevik örgütlenme anlayışı yerine menşevik örgütlenme tarzı yaşam bulmaya başlar.

Komite tarzı çalışma, bireysel çalışma tarzının karşıtıdır. Parti, sınıf mücadelesinde kitlelere önderlik edebilmek için yeterli sayı ve nitelikte komitelere sahip olmak, komiteler üzerinden iş bölümü ve uzmanlaşmayı geliştirmek zorundadır. Söz konusu iş bölümü ve uzmanlaşma örgütün ve faaliyetlerin gelişimine paralel ihtiyaçlarla belirlenir. Komünistler iş bölümü ve uzmanlaşmanın devrimci mücadeleye katkısını bildikleri gibi diğer her sorunda olduğu gibi kolektif ruh, çalışma tarzı ve disiplinden beslenmeyen her bir yöntemin kendi içinde yozlaşarak karşıtına dönüşme eğilimini de bilirler. Bu anlamda iş bölümü ve uzmanlaşmaya, başarısı kendinden menkul yöntemler olarak değil ancak proleter ideoloji ve kolektivizm zemininde yükseldiği müddetçe başarılı olabilecek yöntemler olarak bakarlar. Zira MLM'nin temel ideolojik yaklaşımı, sınıflı toplumun bir ürünü olarak sömürücü sınıflara hizmet eden her türlü hiyerarşik fark ve üstünlüğün yok edilmesi üzerine kuruludur. Doğal olarak iş bölümü ve uzmanlaşmanın nereye hizmet ettiğini belirleyen şey de ona rengini veren ideoloji ve siyasettir.

DEMOKRATİK MERKEZİYETÇİLİK

Sınıflı toplum koşullarında komünist hareketin temel örgütlenme ilkesi ve kolektif çalışmanın vücut bulduğu çalışma tarzı demokratik merkezîyetçiliktir. Demokratik merkezîyetçilik ilkesi, koşullara, zamana ve örgütlenme biçiminin niteliğine göre farklı biçimler alabilir; demokrasi ya da mer-

kezîyetçilik yönlerinden hangisinin esas olacağı belirlenir. Fakat her iki durumda da kolektif öz değişmez, değişen sadece biçimdir. KP'nin, komite tarzı çalışmasını belirleyen ilke de demokratik merkezîyetçiliktir. Bu ilkenin KP'deki özeti, bireyin örgüte; azınlığın çoğunluğa; alt kademelerin üst kademelere; bütün üyelerin merkez komitesine (MK) ve MK'nın da parti iradesine (kongre ve konferanslara) tabi olmasıdır. Bizimki gibi faşist ülkelerde illegal temelde örgütlenmek zorunda olan KP'de, demokratik merkezîyetçilik ilkesinin merkezîyetçilik yönü esastır. Güçlü bir merkezleşme

ancak güçlü bir ideolojik birlik, irade ve eylem birliği zemininde yükselir. Bu birliğin koşulları ise ancak ona uygun bir demokratik mekanizmanın işletilmesi, merkezîyetçiliğin demokrasi ile tamamlanması ile mümkün olabilir. Bu noktada parti içinde ideolojik-siyasi mücadele ortamının gelişmesine engel olan sekterizm, farklı fikirlere tahammülsüzlük gibi hastalıklarla sürekli olarak mücadele etmek gerekir. Aynı şekilde fikirlerini açık ve net bir biçimde söyleme cesaretinden uzak, kapalı kapıcılık ve dedikodu siyasetine karşı da mücadele etmek gerekir. Kolektif çalışma tarzından beslenmeyen her bir yanlış davranışın bu hastalıkları durmaksızın karşımıza getireceğini ve KP'nin sürekli olarak örgüt içi sorunlarla boğuşmak zorunda kalacağını hiçbir zaman unutmamalıyız. Bu gibi hastalıkların KP içerisinde boy vermesinin

temel sebeplerinden birisi teorik ve siyasi seviyedeki geriliktir. Parti içi demokrasi, eleştiri-özeleştiri ve örgütsel disiplinin neden gerekli olduğu, bütün bu unsurların partiyi ve devrimini taşıyıcı bir işlev kazandığı bilince çıkarılmak zorundadır.

KP'de işler kolektif bir anlayışa göre örgütlenmek ve yapılmak zorundadır. Yine ortaya çıkan sorunlar da kolektif bir çaba ve örgütlenmeyle çözümlenmelidir. Mao yoldaş, 'parti komitesi sistemini', kolektif yönetimini sağlayan ve çalışma yönetiminin bir tek kişinin eline geçmesini önleyen

mesine; propaganda çalışmasına, örgütsel çalışmaya ya da karşı-casusluğa ya da başka çalışmalara ilişkin de olsa her şart altında çalışmanın sorumluluğunu alt kademe örgütünün yöneticisinin taşıması için görevi onun kanalıyla vermesi gerekir. Bu yolla hem iş bölümü hem de birleşik merkezî önderlik gerçekleştirilebilir." (Mao Zedung, Seçme Eserler, Cilt: III) Bu alıntıdan da anlaşılacağı gibi parti örgütleri içerisinde aşağıdan yukarıya ya da yukarıdan aşağıya her görev, komiteler ve komite yöneticisi yoldaşlar üzerinden şekillenmek zorundadır. Söz konusu merkezî yöntem, iş bölümü ve birleşik önderlikle birlikte, sorumlu kişi aracılığıyla çok sayıda kadronun seferber edilmesini, bazen bütün üyelerin seferber edilmesini, böylece kadro yetersizliğinin üstesinden gelinmesini ve çok sayıda insanın mevcut iş için faal kadro haline getirilmesini mümkün kılarak önderliği kitlelerle birleştirmenin de bir yolu haline gelir. Parti, komitelerinin merkezî bir biçimde seferber edilmesiyle zor ve kapsamlı görevlerin üstesinden gelir ve kitleleri harekete geçirir. Tüm bu iş mekanizmalara özünü veren ise çalışmaların en geniş kitleyle buluşmasına olanak sunan kolektif çalışma tarzıdır. Kolektif çalışma tarzı olmadan partinin tüm üye ve kadrolarının aynı hedef doğrultusunda seferber edilmesi, irade ve eylem birliğinin hayata geçmesi mümkün değildir.

Bu anlayışa uygun olmayan her görev ve çalışma, ne amaçla yapılmış olursa olsun parti komitesi sistemini işlevsizleştirecek ve aynı zamanda partiyi düşman saldırılarına açık hale getirecektir.

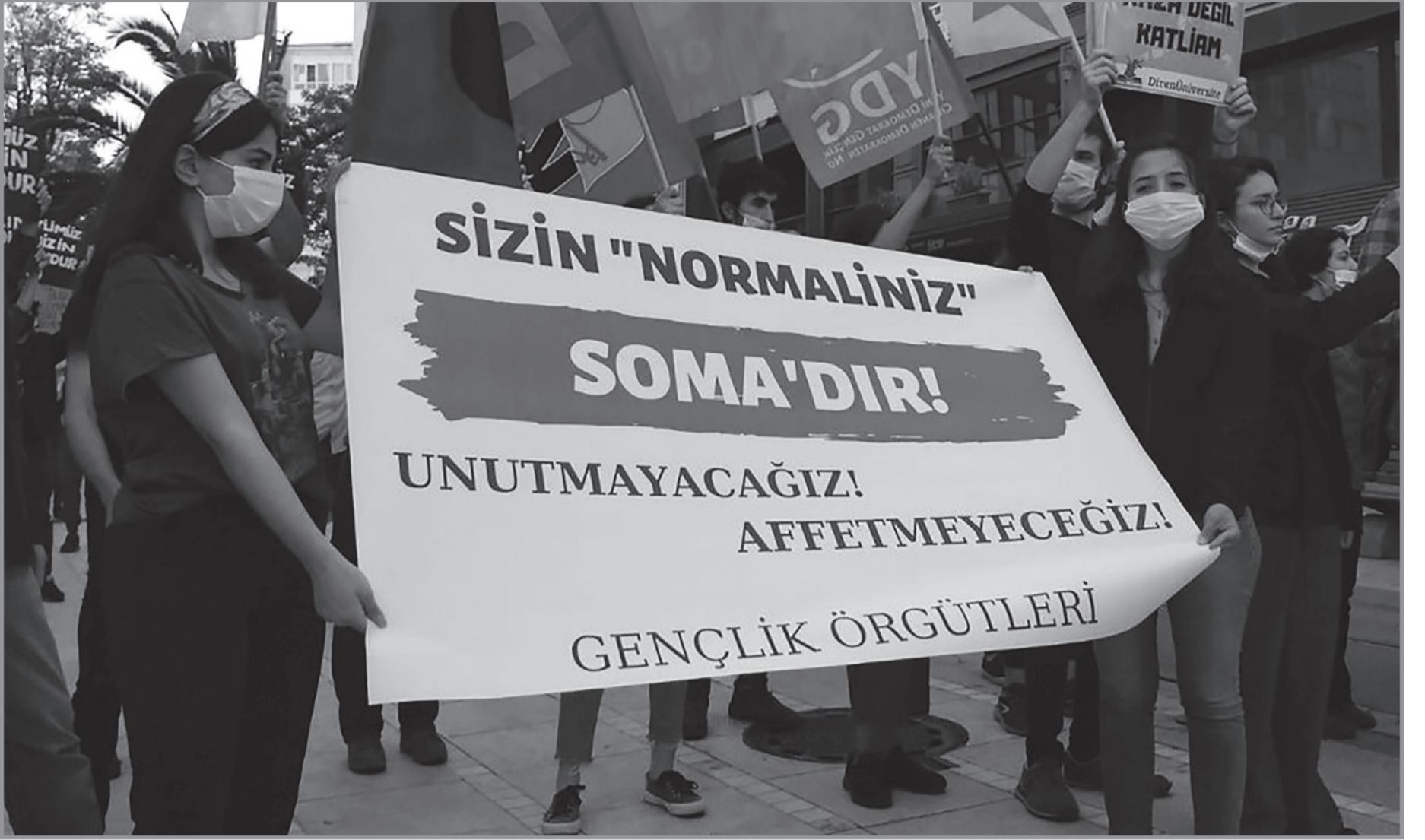
Komünist Partisi, kendini oluşturan komitelerle merkezî ve birleşik bir organizmadır. Bu anlamda parti örgütü, belli işleyiş ve mekanizmalardan oluşur. Her bir komünist, parti üzerine kafa yorar ve çalışma yürütürken bu işleyiş ve mekanizmaları düşünmek, buna uygun hareket etmek zorundadır. Yine her bir komünist, partiye baktığında bireylerin basit bir toplamını değil komiteleri, komite tarzı çalışmayı ve komitelerin toplamından oluşan canlı bir yapıyı görmelidir. Bu anlayış KP aracılığıyla devrimin nasıl başarıya ulaşacağına ışık tuttuğu gibi devrimin nasıl korunacağına da özünü oluşturmaktadır.

partinin önemli bir düzeni olarak değerlendirir. Bu aynı zamanda kolektif çalışmanın komite tarzı çalışmada vücut bulduğu gerçeğinin bir ifadesidir. Parti, komitelerden oluşur ve tüm çalışmalarını komiteler üzerinden yükseltmeyi hedefler. Bu yönüyle KP, partiyi oluşturan bireylerin basit bir toplamı değil komitelerde vücut bulan kolektif iradenin diyalektik bir bileşimidir. Başkan Mao, bu durumu geneli özelle; önderliği kitlelerle birleştirmenin yöntemi olarak ortaya koyar. Ve bu yöntemin tüm çalışmalarda uygulanması gerektiğini belirtir.

BİRLEŞİK MERKEZİ ÖNDERLİK

"Bir üst örgüt ve onun bölümleri, alt birimlere herhangi bir görev verirken, bu görev devrimci savaşa, üretime ya da eğitime; düzeltme hareketine, çalışmanın denetlenmesine ya da kadroların geçmişinin incelen-

Egemenlerin Gençlik İçin 'Yeni Normali': Geleceksizlik

Egemenler "normalleşme" nararları her açıklamalarında dile getirilmeye devam ediyor. Salgın vaka sayılarının geçtiğimiz aya nazaran azalmış olması, hayatın normale döndüğü anlamına gelmese de, hakim sınıflar için üretimin devamının gerekliliği ve krizin arttığı noktada bilançonun pekte "normal" olmadığı görünmektedir.

İlk vakanın Mart ayında görülmesinin ardından yaklaşık 3 ay geçti. Yaşamı durdurma noktasına gelen pandemi, egemenler için surlar ardından "evde kal" çağrılıyla sürmüş, işçi-emekçilere ise salgına rağmen üretime devam etmeleri zorlanmıştır. Salgın sürecinden binlerce işçi enfekte olmuş ve ya virüs sebebiyle yaşamını yitirmiştir. Sokağa çıkma yasakları, belli yaş aralıklarına indirgenmiş fakat her yaşta işçiler çalışmaya devam etmiştir. Kriz ile birlikte dünya ölçeğinde var olan krizin boyutu derinleşmiş, ülkemizde de katmerlenmiştir. Hayatın "normalleşmesi" hakim sınıflar için geçerliken, işçi-emekçiler için emperyalist-kapitalizm sistemin sunduğu virüs ve açlık "normali" açığa çıkmıştır.

GELECEKSİZLİĞİNİN "NORMALLEŞMESİ"

Toplumsal yaşamın her parçasına nükseden virüs, okulların tatil edilmesine ve örgün eğitime ara verilmesini zorunlu kılmıştı. Çoğunluğu yurtlarda kalan üniversite öğrencileri ise yurtlarının karantina bölgesi ilan edilmesinin ardından zorunlu bir şekilde yurtlarından ayrılarak memleketlerine dönmeleri gerekti. Eğitimin dijital ortamdaki devam edeceği açıklaması ise tamamen göstermelik olduğu 3 aylık süreçte açığa çıktı. Üniversitelerin dijital eğitim için altyapısının olmadığı ve öğrencilerin internete erişiminin olanıklığının eşitsizliği, egemenlerin "eğitime ara vermeden devam ettik" açıklamalarının süslü bir yalandan ibaret olduğunu göstermiştir. Bunun yanı sıra özel üniversiteler için eğitimin aralıksız sürmesi, eğitimdeki fırsat eşitsizliği halk gençliği nezdinde açıklayıcı olmuştur.

EBA TV aracılığıyla eğitime devam eden lise öğrencileri ise bir bütün belirsizlik içerisinde salgın sürecini geçirdi. Öğrenciler, EBA TV'nin hakim sınıf ideolojisiyle donanmış alabildiğine gerici, anti-bilimsel eğitimi ile

karşı karşıya kalmıştır. Tüm bunların içerisinde üniversite sınavının tarihi değişmiştir. Salgının ilk günlerinde 25-26 Temmuz'a ertelenmiş olan sınav tarihi, 1 ay geriye çekilerek 27-28 Haziran'da olacağı açıklandı. Egemenlerin "normalleşme" adı altında uygulayacağı politikalarından ilki öğrencilerin payına düşen sınav tarihinin değiştirilmesi oldu. Salgının hala devam ettiği koşullarda öğrencileri, bir araya getirerek sağlıklı olmayan koşullarda sınava girmeye zorlayan egemenler, aynı zamanda var olan nitelsiz eğitimin pandemi ile birlikte perçinlenmesiyle öğrencilerin sınava çalışma koşullarını ortadan kaldırmış durumda. Öğrencilerin geleceği, "normalleşme" dayatmaları içerisinde birer oyun haline getirilmektedir.

SERMAYENİN UCUZ İŞ GÜCÜ: GENÇLİK

Koronavirüs salgınıyla birlikte işçi-emekçiler evde kalamamakla birlikte sermayenin kazancı için üretime devam etmeye zorlandı. 15-19 yaş aralığında 6 milyon genç bulunuyor. Yüzde 62,6'sı yalnızca eğitim görebiliyor. Yüzde 9,7'si yani her 10 gençten 1'si ise hem eğitim görüyor hem çalışıyor.

Okulların zorunlu tatil edilmesiyle birlikte 20 yaş altına sokağa çıkma yasağı getirildi. Ne var ki 20 yaş altı gençler özel izinlerle muaf tutularak çalıştırılmaya devam ediyor. Okullardaki nitelsiz eğitimin yanı sıra okurken yaşamak için çalışmak zorunda kalan sömürü çarkının en genç dişlileri tüm bu koşullar içerisinde üniversite sınavına hazırlanmaya çalışmaya zorlanıyor.

Öğrenci gençliğin, paralı ve pahalı hale getirilen beslenme, barınma ve yüksek öğrenim harçları, geleceğin genç işsizlerini yaratıyor. Genel işsizlik tablosu içerisinde en büyük gövdeyi oluşturan genç işsizler, geleceksizlik duvarının birer tuğlası haline getiriliyorlar. Gençliğin taşıdığı dinamizm, burjuva-feodal sömürü düzenin pençeleri arasında, genç nüfus üzerindeki her politikası, her hamlesi yozlaştırmaya ve dinamizmi kendi lehine çevirmeye yöneliktir. Halk gençliğinin dinamizmi burjuva-feodal düzenin yarattığı geleceksizlik duvarının birer tuğlası değil, duvarı örgütlü mücadele ile berhava edecektir.

7. Yılında Gezi'den Öğreniyor Yeni Gezi'lere Hazırlanıyoruz!

“Yığınların kendiliğinden kabarışı, ne kadar büyük ve hareket de ne kadar yaygın olursa, sosyal-demokrasinin teorik, siyasal ve örgütsel çalışması için daha yüksek bir bilinç göstermesi gereği de o ölçüde artar.” (Ne Yapmalı, S:57)

Gezi Direnişi'nin 7. yılını devletin, topyekün saldırı dalgası eşliğinde karşıyoruz. Ülke içerisinde en ufak kıpırdanmayı zor aygıtları ile bastıran, gözaltı, tutuklama terörüyle ezilen ve sömürülen halkı, devrimcileri, yurtseverleri teslim alma politikası güdülmektedir. Bu faşist saldırı dalgası içinde, milyonlarca insanın sokaklara döküldüğü, binlerce insanın gözaltına alınıp tutuklandığı ve **Berkin Elvan, Ali İsmail Korkmaz, Ahmet Atakan, Ethem Sarısülük, Mehmet Ayvalıtış, Medeni Yıldırım, Mehmet İstif ve Hasan Ferit Gedik**'in katledildiği Gezi Direnişi'nin 7. yılındayız.

On milyonların sokağa döküldüğü bu direnişte, Ali İsmail Korkmaz tekmelemlerle, Ahmet Atakan, Berkin Elvan, Ethem Sarısülük polis kurşunuyla, gaz bombalarıyla, Medeni Yıldırım jandarma kurşunuyla, Mehmet İstif polisin yüzüne sıkıldığı gaz bombasıyla, Hasan Ferit Gedik, ve Mehmet Ayvalıtış faşist çeteler tarafından katledildi.

Gezi Parkı'nın yıkılmasına karşı koyan çevrecilere yönelik azgın polis saldırısı, kitleler nezdinde birikmiş öfkenin fitilini ateşledi, yığınlar korku duvarını aştı, alanlar hesap soranların öfkesiyle doldu. Adeta bir çığ gibi gelişen direniş, faşist diktatörlüğün kentlerin meydanlarına kurduğu yasakları fiili olarak işlevsiz kıldı. Başta Taksim olmak üzere işçi ve emekçilerin mücadelesinin bir ifadesi olarak algıladığı meydanlardaki engeller tuzla buz oldu. Birkaç gün içinde milyonlar, en kitlesel eylemlere imza attı. “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz”, “Bu daha başlangıç mücadeleye devam” sloganlarında ifadesini bulan gerçek, faşist TC devletine duyulan öfkenin bir izdüşümüydü aslında.

Direniş, Taksim Meydanı'nda imar izni olmadan inşa edilmek istenen Topçu Kışlası için Gezi Parkı'nda başlayan çalışmayı protesto etmek iste-

yenlerle başlamış ve gün gün ülke geneline yayılmıştı. Aylara yayılan direnişin başlangıç günlerini hafızamızı tazelemesi açısından şu şekilde aktarabiliriz:

27 Mayıs: Gezi Parkı'nda ağaçların sökülmesi için belediye ekiplerince yapılan çalışmalar saat 23.00 sularında başladı. Çok sayıda meslek odası ve dernekten oluşan Taksim Dayanışması üyelerinin de bulunduğu kişiler, iş makinelerini durdurarak ağaçların sökülmesini engelledi. Bu amaçla gece boyunca nöbet tutuldu.

28 Mayıs: Sosyal medya aracılığıyla durumdan haberdar olan birçok kişi, ağaçların sökülmesini ve parkın yıkımını engellemek için sabah saatlerinde parka geldi. İlerleyen saatlerde polis yıkıma engel olmak isteyen kişilere saldırdı ve ardından bazı ağaçlar iş makineleriyle söküldü. Akşam saatlerinde nöbet tutanlar kalabalıklaştı ve nöbet, kurulan çadırlarda gece boyunca devam etti.

29 Mayıs: Yıkım çalışmaları yeniden başlayınca pek çok insan iş makinelerinin önüne geçerek yıkım çalışmalarını tekrar engelledi ve nöbet tutuldu.

30 Mayıs: Polis, parkta kurulan çadırlarda kalanlara sabahın çok erken saatlerinde saldırdı. Polisin yoğun saldırısı kısa sürede parka daha fazla kişinin gelmesine neden oldu.

31 Mayıs: Cuma sabahının ilk saatlerinde çevik kuvvet eylemcilere şiddetli bir şekilde saldırdı. Gün boyu devam eden polis saldırısı nedeniyle üç kişi gözünü kaybetti; onlarca kişi yaralandı. Bu bilgilerin hiçbirisi akşam saatlerine kadar burjuva basın yayın organlarında yer almadı. Devletten Topçu Kışlası Projesi'nin ne olursa olsun durdurulmayacağı yönünde açıklamalar geldi. Sosyal medyada yayı-

lan bu açıklamanın ardından barışçıl eylemlerinin karşısında yoğun şiddete maruz kalan halk sokaklara döküldü. Eylemler ülke geneline yayıldı, binlerce kişi gözaltına alındı, yüzlerce kişi tutuklandı ve yüzlerce kişi polis saldırılarında yaralandı.

Gezi Parkı'nda bulunan ağaçların kesilmemesi için başlayan direniş, kitlelerin sorunlarıyla, açlık, yoksulluk, yaşam alanlarına ve yaşamına müdahale vb. gibi etmenlerle birleşince, geniş bir yelpazeye ulaştı. Kendiliğinden başlayan ve milyonlara ulaşan bu kitle hareketi ülke tarihinin en geniş ve en uzun erimli direnişine dönüştü. Gezi Direnişi bizlere, devrimcilere birçok tecrübe kazandırdığı gibi, kendiliğinden kitle hareketlerinin nasıl bir noktaya evrileceğini de gösterdi. Komünist öncüden, önderlikten yoksun bu direniş, devletin “terörize” etme çabaları, gözaltı ve tutuklama saldırılarıyla adeta “bastırıldı.”

İçinden geçtiğimiz süreç kitlelerin devletin gerek ekonomik gerekse de siyasi saldırılarına karşı öfkesini mayaladığı bir süreci ifade etmektedir. Mevcut ekonomik ve siyasi krize eklenen pandemi süreci krizleri derinleştirmiş ve faturanın halka ödetilmesi için her türlü adım atılmaktadır. İşsizliğin ve açlığın telaffuz edilen rakamların çok ötesinde olduğunu düşündüğümüzde, halkın kendisine kesilen faturayı ödeyecek durumunun olmadığını da çok net görmüş oluruz. İşsizliğin yarattığı borç yüküyle yaşama tutunanların umudunu kaybettiği noktada

kurtuluş için başvurduğu intiharlar, çaresizliğin ve çözümsüzlüğün sonucu yaşanmaktadır. Bu bireysel “kurtuluş”ların halkın kitlesel kurtuluşunu mayaladığı yine başka bir gerçektir.

Yine Lenin yoldaşın dediği gibi: “Hangi kıvılcımın -ekonomik ve politik dünya krizinin etkisiyle bütün ülkelerde uçan yığınla kıvılcımdan hangisinin- yangını başlatacağını, yani kitleleri özellikle sarsacağını bilmiyoruz ve bilemeyiz, ve bu nedenle yeni komünist ilkelerimizle, en eski, en küflü, en iflah olmaz görünen alanları ‘işlemek’ için buralara gitmekle yükümlüüz, çünkü aksi taktirde bu görevin üşesinden gelemeyiz, çok yönlü olmayız, ne (toplumsal yaşamın bütün alanlarını burjuva tarzda örgütleyen, şimdi ise dağıtmış bulunan) burjuvazi üzerinde zafere, ne de zaferden sonra tüm yaşamı komünist tarzda yeniden örgütlemeye hazırlıklı olabiliriz.” (Lenin, Seçme Eserler, İnter Yay. Cilt 10, s. 159-160)

Önümüzdeki süreç nereden, nasıl olacağı şimdilik bilinmeyen, çapı henüz kestirilemeyecek patlamalara gebe. Dünya da yoksulların başlattığı açlık isyanlarının yayılma zemini dünden daha fazla ve daha güçlü bir ihtimal. Temel mesele komünistlerin bu döneme ve önümüzdeki döneme hazırlığıdır. Kararlı, iddialı, cüretli ve atılgan bir duruş ve kavrayışla, yönelimimizi kavramak, ilerletmek ve güçlendirmek için, zamanın ruhuna teslim olmayarak, geleceği yaratmanın ruhuyla kavgaya atılalım.

'İbrahim Kaypakkaya Bir Önderlik Manifestosudur!'

HABER MERKEZİ- Komünist önder İbrahim Kaypakkaya'nın katledilişinin 47. yılına dair TKP/ML MK-SB (Türkiye Komünist Partisi/Marksist Leninist Merkez Komite-Siyasi Büro) tarafından bir açıklama yayımlandı. ikk-online1.net sitesinde yayımlanan "İbrahim Kaypakkaya Bir Önderlik Manifestosudur" başlıklı açıklama şu şekilde:

Türk, Kürt Uluslarından ve Çeşitli Milliyetlerden Emekçi Halkımız

Sınıf kinyile, devrimci teoriyle, cüretle, hamleyle, kopuşla ve doksan gün işkenceyle sınanmış ve 24 yaşında tarihe adını yazdırmıştır Komünist önder İbrahim Kaypakkaya. Büyük düşünmüş, büyük tartışmış ve büyük hamleler yapmıştır. O proletaryanın iktidar bilinci ve iddiasıyla donanmış ve bununla donattığı bir parti inşa etmiştir.

Kaypakkaya yoldaş, savaşçı bir partiyi inşa ederek onu iktidar kavgasına katarken, partisi fırtınalar içinde yüzlerce kadro ve savaşçısını toprağa vererek iddiasını yağurdu, büyüttü ve ısrarla sürdürdü.

Kaypakkaya yoldaş, dünü ve yarını tarihsel bir kavrayışa çevirmek için bugüne odaklandı, partisi bugünü kavrayarak Kaypakkaya'yı anlamaya ve geleceği kuşatmaya devam etti.

Kaypakkaya yoldaş, koşullara teslim olmadı, baskıya boyun eğmedi, hamle için acele etmedi ve gecikmedi. O partiyi kurarken, Halk Savaşı'nı ilan ederken maceracılıkla pasifizm arasında dayatılan tercihe değil enternasyonal proletaryanın öğretisinin gösterdiği yolu tercih etti. "Dün erkendi, yarın geç şimdi zamanı" diyerek faşizmin koyu karanlığında devrimci teorinin yol göstericiliğinde kıvılcımı çaktı. Şimdi partisi; birikmiş sorunları, yaşanan gerilemeleri, esen gerici fırtınayı, devrimci iddiadaki aşınmaya karşı komünist çizgisine, çözümün maddi koşullarının mevcudiyetine ve gelişmekte olan yanına yaslanma iradesindedir.

Kaypakkaya yoldaş, hareketin geriye çekildiği, umutsuzluğun kol gezdiği, zamanın dondurulmaya çalışıldığı koşullarda kitlelerin bugün geri çekilip yarın olgunlaşmış çelişkileriyle nasıl ihtisamlı bir şekilde sahneye çıkacağına olan inançla "gelen ve gelmekte olan" kabarmayı karşılama iradesi

göstermiştir. Şimdi partisi, "ricat" diye haykıran, "silahlı mücadele koşulları yok" diye çırpınan, "düşman çok güçlü gerilla tutunamaz" diyerek savaş kaçkınılığında demirlemeye çalışanlara, büyüyen ve olgunlaşan çelişkilerin kitleleri sahneye çağırırken, ta olduğunu kavrayarak onun çizdiği devrimin yolunda sebatla tutunmakta, çelişkileri keskinleştirmekte, safaları tahkim etmektedir. Onun partisi 1. Kongresi'nde, onun kurmay önderliğini kavrama iddiasıyla, kuşanma çabasıyla süreci karşılama iradesi ve hattını çizmiştir.

Kaypakkaya yoldaş, yaşamıyla, örgütlenme çizgisiyle, iradesiyle, yöntemiyle, varlığı ve elbette yokluğuyla bir parti için önderliğin ne kadar tayin edici olduğunu göstermiştir. O, her şeyden önce iddiayla donanmış bir önderlik bilincidir. Her anını bu ihtiyacı kavrayışıyla örgütlemiştir. Okuma, yazma, yoğunlaşma, çözümlenme, inceleme ve yaşam tarzı ile proleter devrimci önderlik tarzını örgütlemiş, hâkim hale getirmiştir. Önder yoldaşın, önderliğin önemi, nasıl olması gerektiği ve rolüne dair tutumu partisiyle birlikte en büyük mirasıdır. Partimiz, en başta Kaypakkaya'nın mirasının sürdürülmesi ve örgütlenmesinde, sınıf mücadelesi karşısında tepeden tırnağa ciddiyetle, ısrarla, kararlılıkla ve büyük bir vizyonla hareket etmesini sağlayacak önderliği inşa etmede başarısız kaldığını kabul etmektedir.

Kaypakkaya yoldaş, önderlik çizgisinde feda ruhunun ete kemiğe bürünmüş halidir. Bu çizgidir ki ondan sonra üç genel sekreter, onlarca Merkez Komite üyesi ve kadro savaş içinde bu feda ruhuyla partiyi donatmış, sürekliliği kılmış, feda çizgisini pekiştirmiştir. Ancak partimiz, önderimizin

yarattığı önderlik manifestosunu 48 yıllık tarihi boyunca layıkıyla sürdürmeyi başaramamıştır.

Kaypakkaya yoldaş, gerçekliğin arayışının ve keşfinin komünizm bilincini kuşanmak, proleter devrimci çizgiyi taşımakla olanaklı olduğunu göstermiştir. Onu ayrıcalıklı kılan, tüm çağdaşlarından ayıran en temel özellik budur. Kemalizm, Kürt ulusal sorunu, proleter devrimcilik, parti anlayışı, ihtilalci komünist çizgiye dair teorik-pratik hamleleri bunun göstergesidir. Şimdi biz ardılları onun gerçekliğe hükmeden yöntemine, bilimsel

tutumuna hala yaklaşmadığımızı, sınıf mücadelesindeki gerçekliğimiz ve çelişkileri çözme yeteneğimize bakarak gıcunmadan ilan ediyoruz. Ancak, eksikliğimizi onun çizgisine olan güvensizlikte değil yetmezliğimizde, gerçeklerle olan ilişkimizdeki zaafımızda arıyoruz.

Çizgide sebat ederek, Marksizm-Leninizm-Maoizm'in bu yetmezliğimizi aşmada elimizdeki en büyük silah olduğu bilinciyle zaaflarımız ve yetmezliklerimizin üzerine gidiyoruz.

Yoldaşlar, Halkımız;

İçinden geçtiğimiz süreç emperyalist-kapitalist sistemin derin bir kriz içinde olduğu, faşist diktatörlüğün ekonomik-politik krizini yönetmek için topyekün saldırı halinde olduğu bir dönem. Bu döneme dünyayı sarıp sarmalayan, tüm gerici sistemlerin çürümüşlüğüne daha fazla açığa çıkaran bir salgın da eklenmiştir. Ezilen halk yığınları, gericiliğin yönlendiriciliğinde ve ele alışı içinde salgının pençesine düşmüştür. Bu ezilenlerin gerçeklerle daha fazla yüzleşmesini, daha acımasız yaşam koşullarına sürüklenmesini getirmiş ve felaketin kendisinin gerici egemen sınıflar olduğunun kavranmasına tüm maddi koşullar kapisını aralamıştır. Şimdi

bu koşullarda tepeden tırnağa silahlanmış gericiliğe karşı donanımsız, örgütsüz olan halk kitlelerinin silahlanması ve örgütlenmesi görevi düne göre daha olanaklıdır. Bu olmaksızın ne haklar korunabilir ne hak elde edilebilir ne sistemden bir kopuş sağlanabilir ne gerçekleri dillendirme olanlığı bulunabilir ne de iktidar için ileri bir adım atılabilir.

47 yıl önce önderimiz Kaypakkaya nasıl bir sonraki adımı hesaplayarak, Halk Savaşı'nın her şeyi değiştirecek kudretine inançla partiyi örgütleyerek, kitleleri kurtuluşa taşıyacak adımları atma iradesi gösterdiyse; bugün de bizler de savaşçı karakterde olmayan bir partinin ülkemiz koşullarında ayakta duramayacağı bilinciyle hareket ediyoruz. Kitlelerin bileylenmiş öfkесinin, yıkan ve inşa eden gücünün mutlaka seferber olacağına inancımız tamdır. Çelişkileri ve onun eğilimini, kendi durumumuzu ve düşmanın durumunu inceleyerek 48 yıllık deneyimimizle doğru yerde ve doğru çizgide ısrar ederek konumlanmaya çalışıyoruz.

Komünist önder İbrahim Kaypakkaya'nın önderlik manifestosu, işaret ettiği istikamet, miras bıraktığı yöntem, onun en büyük ürünü olan partimiz TKP/ML bize bu konumlanış içinde olmayı emretmektedir. Bu eksende azimle, emekle, çabayla, inançla, kararlılıkla, halka güvenle, proleter devrimciliği kuşanarak komünizm perspektifiyle hareket edip, tutum alacağız. Ne pahasına olursa olsun bu temelden vazgeçmeyeceğiz. Önderimizin katledilişinin 47. partimizin kuruluşunun 48. yılında bu kavrayış ve bilinçle hareket edeceğiz, önderimizin büyük iddiasını bu şekilde kuşanıp, onun önderlik manifestosunu rehber haline getireceğiz.

-KOMÜNİST ÖNDER İBRAHİM KAYPAKKAYA ÖLÜMSÜZDÜR!

-ANT OLSUN Kİ, BİLİNCİNİ KUŞANACAK, MÜCADELENİ YÜKSELTECEK, SAVAŞINI BÜYÜTECEĞİZ!

-YAŞASIN MARKSİZM-LENİNİZM-MAOİZM!

-YAŞASIN PARTİMİZ TKP/ML ÖNDERLİĞİNDEKİ TİKKO VE TMLGB!

TKP/ML MK-SB

MAYIS 2020

Her Şart ve Koşulda Komünist Önder İbrahim Kaypakkaya'yı Anacağız!

İkbaharın coşkusu sokağa çıkma yasakları ile durgunlaşmış, bahar, yaz mevsimine bırakıyor kendini yavaş yavaş. Pandemi nedeniyle sokağa çıkamayanlar, sokaklara caddelere bırakmışlardı kendilerini. Ve sürecin başından bu yana 'dışarıda olma zorunluluğu' ile üretim içerisinde yer alanlar işten çıkmış evlerinin yolunu tutuyorlardı. Salgın sürecini yönetemeyenler daha fazla üretim, daha fazla kâr hırsıyla 'normalleşme' adı altında süreci kurtarma, ekonomik krizin daha da keskinleşeceği günlere işçi ve emekçi kesimleri hazır etme, hazır olmayanların payına da açlığı, yoksulluğu ve ölümü gösteriyorlardı. Mayıs ayının sıcaklığı ve kızılığı şehrin sokaklarında kendisini siyah beyaz bir afiş ile kucaklıyordu. Genç delikanlılar siyah beyaz fotoğraftaki kasketliyi selamlarcasına tekrarlıyorlardı; "fotoğrafın güzelliğine bak be!" Elbette afişteki kasketli ülkemiz topraklarında MLM bilincinin işi-

ğıyla devrimin yol ve yöntemini koyan bununla sınırlı kalmayıp mücadele koşullarının pratik ayağını ören komünist önder İbrahim Kaypakkaya'dan başkası değildi.

Her koşul ve şart altında onu anma pratiği, kitlelere yansıyan, umut dolu yarınlara habercisiydi. Minibüs şoförlerinin, afişlerin yanından süratle geçtikleri vakit çaldıkları korna sesleri kulaklarımızın pasını siliyordu, evet biliyorduk onun büyük bir cesar-

retle dillendirdiği fikirleri bugün hala geçerliliğini koruyordu. İçimizdeki umut kitlelerin yoğun ilgisiyle daha da çok harmanlanıyor, sıcak havaya aldırmaşızın yürümeye, yürüdükçe birbirimize belli etmeden yaşadığımız çocuk sevincimizi yaşamaya devam ediyorduk. Bizdeki bu çocuk sevin-

ci, elbetteki onu her koşulda anma pratiği ile kitlelerdeki yoğun ilginin bizdeki yansımaysdı.

Yolda yürüyenler afişini görüp ani bir şekilde duraksayıp okuyordu; "Onu Anmak Savaşmaktır!" Bugün onu anmak onur ve onu anmanın bulunulan her alan ve koşulda mücadele etmek ve savaşmak olduğu bilinciyle devam ediyorduk afişlerimizi yapmaya. "Kolay gelsin gençler, nasılsınız? Nasıl gidiyor çalışma?" diye sorular yağdıran amcalarımızdan bahsetmemek olmazdı. "Bu sene nerede anıyorsunuz?" diye söze girdi ve ellerini yavaşça arkadan tutuşturup uzun uzun afişe baktı, gözleri doldu ve derin bir iç çekti. Tam duyulmayacak bir şekilde mırıldanarak bir şeyler söyledi "efendim?" dedik. Bize döndü yukarıdan aşağı bizi süzerek daha net bir biçimde tekrarladı; "Onun gibi kimse bir daha gelemez, büyük devrimciler onlar" dedi. Bugün komünist önder İbrahim Kaypakkaya'nın yaktığı meşale aynı onur ve inançla korunuyor. Yoldaşları, yaktığı meşalenin ışığıyla sürdürüyor mücadeleyi. Şimdi şairin de dediği gibi; "bütün sokaklar suskunun nabzıdır/mayınlanmıştır şimdi umutlar."

Bir Partizan Okuru

*Yazının başlangıcı 24. sayfadadır

ğidir. Elbette tüm çalışma alanlarımızın metodu bu olmalıdır. Kültür sanatı bu bağlamda öne çıkartma gayemiz halkta daha hızlı karşılıklar yaratıp, hemen her alanda işlevli bir rol oynayabilmesindedir.

Sanat; devrimin önder gücü Proletarya Partisi'ni savaş, ideoloji ve politika bağlamında kitlelerle buluşturur. İlişkimiz de bu zemin üzerinden önem kazanmaktadır. DHD mücadelesi yürüttüğümüz coğrafyada kültürel, sosyal ve ekonomik koşulların yüklediği görevler arasında sanat ve savaş ilişkisinin kavranması da vardır.

Toplumun bilinci burjuva-feodal ideolojinin faşist saldırıları altında ciddi körelmeler yaşamış/ yaşamaktadır. Devrimci sanat da aynı durumdan mustarıptır. Ciddi yıpranmalar yaşamamakla birlikte şirinleştirilerek sistem açısından zararsızlaştırılmış, törpülenmiş örnekleri de vardır. Halk kitleleri açısından sanat görsel ve fonetik öğeler olmaktan çıkıp ihtiyaç ve umudun sembolize eder olmuştur. Haliyle kavrama düzeyimizi yükseltmeli, önemine ilişkin bilinç bulanıklığı yaşamayarak ele almalıyız.

Bir Yeni Demokrasi Okuru

KAVGADA

ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Naki Göksu: Malatya doğumlu olan Naki Göksu 1988-89 yıllarında üniversitedeyken Proletarya Partisi'nin düşünceleriyle tanışır. Bu dönemde gençlik örgütü TMLGB saflarında faaliyet sürdürür. GB'nin açtığı "Komünist Gençlik Gerilla Cephesine" kampanyasına ilk yanıt verenlerdendir. 91 yılında Dersim Mazgirt'te Proletarya Partisi'ne bağlı bir gerilla birliği ile TC ordusu arasında çıkan ve yaklaşık 10 saat süren çatışma sırasında birlikten ayrı düşer, yaralı olarak gittiği Ataçınar köyünde 8 Haziran 1991'de tekrar pusuya düşen Göksu düşmana tutsak düşer. Bu halde köylülerin

gözünün önünde yoldaşlarının yerini söylemesi için ona işkence yapan komutan ondan tek bir kelime bile almayınca Naki Göksu'yu herkesin gözü önünde kurşuna dizer.

Hıdır Doğan: Dersim Hozat/Alancık köyü doğumlu olan Hıdır Doğan devrimci düşüncelerle abisinin etkisi ile tanışır. 1991 yılında askerlik çağrısı geldiğinde "Dersim'in dağları dururken asker ocaklarına gidecek değilim" diyerek Halk Ordusu'na katılır. Hıdır Doğan'ın da içinde bulunduğu 40 kişilik bir Halk Ordusu birliği 2000 kişiye yakın TC askerleriyle iki gün süren bir çatışmaya girer. Bu çatışma sırasında şehit düşer. Cenaze günü dev-

letin tüm baskılarına rağmen esnaf kepenk kapatırken Hozat halkı hazırlamış olduğu görkemli bir cenaze töreni ile onu güneşe uğurladı.

Ahmet Kargın: Dersim Ovacık doğumlu olan Ahmet Kargın Halk Ordusu saflarında yerini belirlemiştir. Dağların Mehmet Zeki'si olan Ahmet Kargın, Erzincan Ergani bölgesinde para almaya gittikleri bir yerden dönerken konakladıkları sırada Erdal Aslan adlı bir hain tarafından Haziran 92'de öldürülür. Kargın Halk Ordusu Mıntıka Komutanlarındandı.

Zülfü Yıldız: 1953 yılında Elazığ Karakoçan'da doğdu. Devrimci düşüncelerle İstanbul'da Otomarsan fabrikasında çalıştığı dönemlerde tanıştı. Tüm Maden-Sen'de örgütlülyken Proletarya Partisi'nin düşünceleriyle tanıştı. 12 Eylül AFC döneminde kısa bir hapisane yaşamının ardından yurtdışına çıktı. Burada aldığı her görevi layıkıyla yerine getirdi. 8 Haziran 93 yılında geçirdiği kalp krizi sonucu

yaşamını yitirdi.

Ramazan Kılavur: 1959 Urfa Siveerek doğumlu olan Ramazan Kılavur '75 yılında Proletarya Partisi'nin düşünceleriyle tanıştı. 80 AFC'si döneminde 4 yılı tecrit olmak üzere 11 yıl Diyarbakır zindanlarında tutsak kaldı. Hapishanedeki ağır fiziksel ve psikolojik işkencelerin yarattığı tahribat nedeniyle 1996 yılında Avrupa'ya gitti. Mücadelesini burada devam ettiren Kılavur bir yandan da tecrit koşullarının ruhunda yarattığı izleri silebilmek için tedavi görmeye başladı. Ancak yaşadıklarının ağır etkisiyle 3 Haziran 2001'de intihar ederek yaşamına son verdi.

Yıldız Çiçek: 1968 Dersim Merkez Gevrek doğumludur. 1989'da gerillaya katılır. Dağların Kinem'i Artvin'e atanan gerilla birliğinin komutanlarındandır. 1 Haziran 1992'de çıkan çatışmada komutan Kinem şehit düşer ancak gerilla birliği çemberi yarmayı başarır.

YENİ DEMOKRATİK KÜLTÜRÜ YARATMADA CÜRETİ OLALIM!

Bugüne kadar önemini sürrekli vurguladığımız, teorik bakımdan niteliğimizin kuşkusuz bir bilinç ve birikim teşkil ettiği aşikardır. Ancak pratik olarak 'daha öncelikli' sorunlarımızın gölgesinde kalarak gelişmeyen/geliştiremediğimiz bir alandır kültür-sanat alanımız. Ciddi deneyim ve birikimimizin olduğu kuşku götürmezdir. Çalışmalarımız bir aşamaya kadar gelerek kesinti ve sekete uğramıştır. Haliyle yeniden tartışılmaya, bağlamı doğru bir hat üzerine oturtmaya ve önemini vurgulamanın ötesine taşımaya ihtiyacımız vardır. Faşist diktatörlüğün hakim olduğu ülkemizde devrimci-demokrat bütün dinamiklerin zapturapt altına alınmaya çalışıldığı, kitle bağlarının zayıfladığı ve faşizmin tüm pervasızlığıyla halk üzerinde terör estirdiği bir

dönemekte ise kültür-sanat tartışmasının daha ciddi bir ele alışı ihtiyacı olduğu kesindir.

SANAT VE İDEOLOJİ

En geniş anlamda ideolojimiz Marksizm-Leninizm ve Maoizm'dir. Bu ideolojik perspektif üretim ilişkilerinin yarattığı formasyona bağlı olarak politika ve taktiklerle ilerlemektedir. Aynı çizgi beraberinde bir kültürel şekilleniş ve sanat anlayışı da yaratmaktadır; Yeni Demokrasi kültürü. Bağlamı bu zeminden yükselerek halk kitlelerinin anti-empyralist, anti-feodal, anti-faşist mücadelesinden gıdasını alır.

Devrimci-komünist olmak ya da MLM'yi savunmak iyi bir sanat için yeterli veya iyi bir sanatçının doğmasının koşulu değildir. Aksi

taktirde bu dinamikler içerisindeki herkes olağanüstü başarı ve üretimlerle anılırdı. Haliyle kültür sanat çalışmalarımız ve ortaya çıkan ürünlerde bilinç düzeyi, birikim ve içerisinden gelen sınıfsal tabakanın kişilik ve üretimleri etkilediği açıktır. Zira insanın bilincini, düşünüş tarzını, yaşam anlayışını belirleyen ve yönlendiren kolektiftir. Haliyle kolektifin birikimi bu alanın gelişim dinamiklerinde, müdahalesi, yarattığı olanaklar ve sanatla ilişkisi bu alanın gelişim dinamiklerinde belirleyicidir. Tarihteki bütün savaşlarda kültür-sanatın rolü azımsanmayacak ölçüdedir. Sovyet ve Çin devrimleri bu durumun açık göstergeleridir. Sınıf savaşımı ve toplumsal dönüşüm hiç kuşkusuz Türkiye'de Demokratik Halk Devrimi'yle gerçekleşecektir. Bunun temel araç-

larından biri de Yeni Demokrasi kültürüdür. Yeni Demokrasi kültürünün içselleştirilmesi halk ile bağlarının güçlendirilmesi DHD'ye atılan bir adım olacaktır. Fakat bu içselleştirme ideolojik sağlamlıkla gerçekleştirilebilir. İdeoloji, kültür, sanat birbirinden beslenerek daha da sağlamlaşır ve kitlelerle buluşmaları bu diyalektik sürecin ürünü olarak vuku bulur.

Yeni Demokrasi kültürü, DHD'nin kültürel yapısıdır. Halk kitlelerine ise sanat ile taşınır. Halktan beslenerek, halkın acılarını, öfkelerini, sevdalarını, mücadelelerini ve tüm çelişkilerini sistemleştirerek tekrar halka sunar. Bahsettiğimiz 'kitlelerden kitlelere' perspektifinin kültür sanat alanındaki karşılı-

***Yazının devamı 23. sayfada**

YENİ DEMOKRASİ
MÜCADELESİNİN GÜR SESİ!
OKU, OKUT

f yenedemokrasi1

@ yenedemokrasi1

t yeni_demokrasi1

🌐 yenedemokrasi6.net

✉ yenedemokrasigazetesi@gmail.com

Özgür Gelecek İçin Yeni Demokrasi Gazetesi Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Tuba Apaydın Yayın Türü: Yaygın Süreli

Umut Basım Yayımcılık Yönetim Yeri: İskenderpaşa Mah. Horhor Cad. No:70/4 Fatih/İst İletişim: 0212 534 54 76- yenedemokrasigazetesi@gmail.com

Baskı: Alesta Ajans Basım Medya ve Bilgi Teknolojileri San. Tic. Ltd. Şti Davutpaşa Cad. Güven İş Merkezi B Blok, 1 Kat, No: 349 Zeytinburnu/İst-0212 501 21 20